

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 13.12.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на данашњи главни претрес приступили:

- **окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак, Велимир Бертић,**
- **браниоци Ивана Томовић, адв. Павле Литричин, адв. Бјелетић Радмила.**
- **Није приступио бранилац Мирослав Перковић кога ће на данашњем претрес замењивати бранилац адв. Бјелетић Радмила.**
- **Приступили сведоци Бошко Ђурковић, Љиља Ђурковић, Драган Марјановић и Мирко Стригић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо сачекати и тужиоца.

- **Приступио тужилац за ратне злочине Веселин Мрдак.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што тужилац уђе знамо да је ту. Што се тиче овог сведока Ви сте рекли Дражен Мартин, је ли тако? Можете ли Ви да га позовете сутра?

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доведите га сутра, ми ћемо га сутра саслушати, нема проблема, испитаћемо га, само га Ви обавестите да дође сутра у 09:30 па ћемо га испитати имајући у виду да он одлази из Србије. Нека уђе сведок Бошко Ђурковић.

СВЕДОК БОШКО ЂУРКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Ђурковићу.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите ако Вам је лакше.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Пробаћу да стојим колико могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не морате, можете слободно да седнете ако Вам је лакше спустићемо микрофон да би Вас боље чули.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурковићу Ви сте овде позвани у својству сведока, прво ћемо узети Ваше личне податке, од оца?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ћорђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћорђа. Рођени сте које године?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: 1935.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Пакленица Горња, општина Маглај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте са пребивалиштем где у?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сада пребивате, где Вам је пребивалиште?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: У Србобрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Лист Ференца 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Био возач, сад у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића да ли познајете?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву четворицу?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Познајем сву четворицу сада, осим што до почетка самог нисам познаво господина Хрњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у завади с њима или у сродству?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нисам с никим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте односно кривичног гоњења, то Вам је јасно?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред имате текст заклетве, не знам да ли можете да прочитате, да ли можете?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок опоменут, упозорен, заклет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против ова четири лица која сам Вам поменуо због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Период који ово кривично дело обухвата је од августа 1991. па до краја исте године у Белом Манастиру и стављено им је на терет да су вршили противзаконито затварање, телесно повређивање, примењивање мера застрашивања и терора, мучења, као и убиство појединих лица. Ви сте предложени од стране одбране Стригића адвоката Павла Литричина, изволите сада реците шта Вам је познато у том, ако вам је познато нешто у том периоду, онда ће Вам адвокат постављати питања затим и други у поступку учесници. Изволите.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па не знам, у самом почетку одакле бих кренуо, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рећи ћу Вам да Вам буде лакше. Овде се ради о убиству породице Чичак оца и три сина, као и о убиству Адама Барића и повређивању Ане Барић. Шта је Вама познато и овде се ради од августа 1991. године, значи шта Вам је познато шта се дешавало, да ли је било затварања, да

ли сте Ви нешто од тога видели, да ли Вам је познато уопште за ову породицу Чичак шта се њима десило, јесте ли ви из истог села је ли тако?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Што се тиче породице Чичак никада нисам био ни у каквом сукобу са том фамилијом и једне друге смо ценили, чак смо ја и отац њихов Винко Чичак били радне колеге некада шездесетих година заједно радили. Један код другог смо долазили, ја код њега и он код мене и нисам имао разлога никада да с њим имам неку било какву, да сам у било каквој завади да кажем с њим, а случаја укупног што се тиче, да тако кажем укупнога, унапред ето није већ укупан јер сам почео да причам па се не може ни сматрати укупним. Једном приликом су код мене долазили не знам ко од дотичних, нисам био код куће, тако да су други пута дошли тројица код мене, то је био господин Зоран Вукшић, Мађарац Зоран и Хрњак Бранко којег ја нисам познавао. Мађара сам познавао и Вукшића, овога нисам познавао. Униформе не знам какве су имали, да ли цивилне, војничке или ове полицајске, мислим да цивилне нису, да су биле униформе углавном неке и била је прича спомињали су као на рачун шеге о некој глави, то је био почетак, обешеној да ли о шљиви, да ли о јабуки или орау, не знам ја то, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве главе?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам ни какве главе да ли је, јер сам повремено излазио напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто су дошли, шта су рекли зашто долазе код Вас?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су дошли код Вас, зашто су свратили?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ваљда су имали намеру да нешто са мном конкретно да причају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли причали конкретно?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па кад су моју реакцију видели прво су почели са шегом, из шеге су извукли поуку да са мном не могу да договарају ништа тако да са мном нису говорили конкретно о Чичковима ништа, осим што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта су причали? Никако да дођемо до тога, дошли су код Вас, помињу неку главу из шеге али не знам шта су рекли тог дана «добар дан – добар дан, дошли смо, зашто», што су Вас посетили?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Посете њихове што се тиче моје мишљење је са добром намером нису учинили него осим што су нанели зла на породицу и кућу, ако су мислили то да причају што сам ја могао помислити о њиховој причи оно кроз шегу о тој глави, причи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквој глави? Никако да дођемо о чему су они то причали?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам каква глава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли помињали уопште Чичкове?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам каква је глава била у питању, да ли је била свињска, да ли говеђа, каква, него они су између себе зафркавали се о тој глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никако да кажемо што су дошли?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, дошли су да као што су други долазили, кроз моју кућу у том времену је прошо од просјака до владике свако и нико није до тада са злом намером дошо ни учинио ово што су ми учинили они и довели до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с којом злом намером? Кажете само су дошли и правили су ту шегу с том главом и шта је онда било?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ево то је та намера сама говори овај мој долазак овде да сам због тога моро доћи ту, што би ја моро уназад 20 година да се сјетим као човек од 76 година непуних, да се сјетим шта је било прије 20 година. Опростићете ми ако кроз причу скренем са правца и како неки кажу из колосјека, Ви ме вратите назад и поставите ми питања у смеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац ће Вам поставити само јесу ли се они после појављивали код Вас после тога?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: После тога се нису појављивали никада од њих тројице нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите браниоче.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Бранилац Слободана Стригића. Господине Ђурковићу, да ли можете да нам објасните зашто Анђа и Јадранка Чичак Вас на неки начин оптужују да сте умешани у убиство породице Чичак, мушких чланова?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па вјероватно зато што је мој син страда онда су сумњали у мене да ја сам тај који би вршио освету, а ја тај човек нисам јер мог сина нису убили Хрвати него усташе, да слободно кажем, а Хрвати нису усташе ако су усташе Хрвати, ја мислим да зато Хрвати нису сви криви. Ја сам Хрвата имао пуно пријатеља малтене већих и бољих од појединих Срба, ја таквога мишљења и опредељења никада нисам помислио да будем и никада нисам био националиста, а о шовинизму да не говорим.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: На дан када су се мушки чланови породице Чичак јавили у полицију и када се губи њихов траг даље, да ли су окривљени у овом предмету долазили код Вас у кућу?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не. Окривљени?

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Мислим на Вукшића, Хрњака и Мађарца који није овде тренутно?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, нису долазили код мене у кућу.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли су из Ваше куће отишли ка кући породице Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Е то нисам видео, ја сам имо прилику тај дан да ми се прасила крмача и ја сам их на сред дворишта оставио и вратио се јер ми је скичало прасе, а они су отишли сами, да ли су кренули лево или десно, куд су они отишли ја то нисам видио.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, ајде сад само да разјаснимо, значи они јесу то јутро били код Вас у кући?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Јесу?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јесу.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: И Ви не знате где су они даље отишли?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли су се током тог дана вратили код Вас?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Нису се враћали?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нису.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Стригић није долазио код Вас с њима колико сам разумео?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Стригић није био ни скори дана, ни прије, ни после њих, ни с њима није био.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли је неко од њих помињао да има проблем са породицом Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Спомињато је између њих, слушајући разговор њихов, спомињао сам у почетку ту њихову шегу, да је имо проблем Мађарац са том споменутом главом неком и конобарицама његовим и тако да је он морао затворити ту кафану.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, ако сам Вас ја добро разумео, речено је да Мађарац има проблем са породицом Чичак и зато затвара кафану, јесте ли то рекли?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, не знам, не могу рећи да је са Чичком али углавном да је морао затворити а не знам да ли је ради Чичка или неког другог, то није морао бити Чичак.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Након убиства породице Чичак да ли су Вукшић, Хрњак и Мађарац долазили код Вас кући?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Вукшић, Хрњак и Мађарац?

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Када, пре или после?

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Након убиства мушких чланова породице Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли је Слободан Стригић пре рата долазио код Вас?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Долазио је некада, постепено са дјецом се тако играо, чоколаде им донесе и тако.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А након тога, након убиства породице Чичак је ли долазио, је ли наставио да долази?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Долазио је касније оно повремено али са мном није никада имао он о томе разговора.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, а када сте Ви сазнали да су мушки чланови породице Чичак убијени и од кога?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Морам да не прескочим случај доласка Милета Михајловића, то је пријатељ Чичков пунац од средњега сина, да ли средњега или старијега, не знам, млађи није био ожењен и дошо је једно јутро код мене и замолио ме да одем с њиме у касарну да питамо да ли се налазе Чичкови тамо, на чега сам ја пристао одмах и отишао с њиме у касарну, а успут ми је већ испричио да је био у СУП-у и да је тада из СУП-а и дошо код мене и да су га они упутили да оде у касарну питати, а он није отишо сам, него је дошо по мене. Ја сам отишо

с њиме, у том моменту док смо ми били код портира долазио је пуковник Младеновић и ја познајући пуковника Младеновића обратим се њему, поздравимо се и кажем му поводом чега смо дошли. Он је рекао одите унутра, тамо има у штабу неко па питајте ко с тим располаже да ли су они ту или нису, што смо ми и учинили. Кад смо дошли испред штаба испред степеница тамо је изашо, случајно изашо, један официр да ли са две звезде или са три лагаћу ако би тврдио, то не знам, и ми смо питали, представили се и питали смо поводом чега смо дошли и шта нас интересира, он нам је одговорио «такви се код нас не налазе», тако да смо ми кренули кући.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, али нисте сада објаснили како знате за нестанак породице Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Е истога дана, да ли истога дана или другог дана нећу да тврдим.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Није битно.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Долази код мене Мирко Стригић који је иначе код мене навраћо више пута, а овај пута ми је пришо онако чудан и није ми био као што сам га ја запамтио, био је нешто овако и ја приметивши питам га «Мирко, шта има» и он ми одмано рукама. И сад ја ћутим на то, па Мирко реци ми шта је, какав је проблем, «Нема Чичкова». Ја сам осто нијем гледајући у њега нема Чичкова, сад да ли се, ја га више нисам хтео ништа ни да питам да ли нема Чичкова, већ знам да их нема, да нису код куће, да су отишли у СУП приведени или су отишли сами ја не знам шта је било и он ми је реко толико да, на такав начин да Чичкова нема.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Добро, а да ли можете да нам кажете само од кога и како сте сазнали да су Чичкови убијени?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: То сам сазнао од Мирка Стригића.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Значи Мирко Стригић Вам је том приликом рекао да су убијени?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јесте.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте тог дана да су дошли код Вас други пут кад су дошли Вукшић, Мађарац и како сте касније сазнали Хрњак.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било и неко четврто лице са њима?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте приметили, да ли сте видели којим возилом су дошли, да ли су уопште дошли возилом ако јесу да ли је то неко приватно, службено возило или?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нисам приметио, нисам излазио на мост, по причи, чини ми се да је била прича да је било службено возило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је, пре овог трагичног догађаја када је трагично страдао Ваш син временски у односу на време када се то догађало?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па мој син је страдао 15. августа 1991. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли тог дана кад су они долазили је ли била присутна ту и Ваша супруга и како се зове Ваша супруга?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Моја супруга Цвијета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли и она била присутна ту кад су њих тројица дошли?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Била је присутна, била је присутна али колико је била присутна не знам јер је она избегавала сваку причу везану за то, а обично се тако нешто причало што би њу дирало јер она одмах почне плакати и бјежала је напоље и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стригић у својој одбрани између осталог наводи да је чуо да се причало како је баба Цвета, мајка Вашег сина се жалила између осталог Вукшићу и другима да су ето вратиле се усташе па ће побити и њену унучад.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Моја жена је на сами дан несретни када је мој син донешен из болнице мртав рекла «Сине мој, убише ми те усташе», а ту је било присутних и Хрвата који су се нашли увређени, то је што ја знам од моје жене наступа, а ако се неко као Хрват осећо усташом онда је то проблем онога ко се осећо тако како се осећо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи Ви немате сазнања односно да ли се Вама на неки начин жалила да се плаши сада да ће јој страдати и унучад?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па било је прилика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, треба нагласити ово се радило за Чичкове, да ли је директно мислила на Чичкове што су се вратили да ли се некад на њих жалила?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад су се Чичкови вратили из Мађарске и дошли ту поново својој кући према ономе што је изјавио Стригић она је наводно негде рекла «Ето вратише се усташе, побиће ми унучад».

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не зато што су се вратили Чичкови, није било речи ни о Чичковима ни о осталим Хрватима јер ми смо се одселили тада били, ми нисмо тада ни били тамо, ако сам добро разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац Зорана Вукшића.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ја се извињавам само, јер ја повремено слабо чујем.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Реците ми, данас сте изјавили да је Ваш син страдао 15. августа 1991.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јесте.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је он тада био на дужности?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Он тада није био на дужности, он је ишо танкирати ауто на пумпу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Овде су неки сведоци изјавили да је у априлу месецу 1991. године неколико запослених у СУП-у добило отказ, да ли Вам је познато нешто о томе?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Он је био од тих који је добио отказ и још не знам да ли је њих осам или девет, не могу тврдити, не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, тог дана значи он није био на радном месту, да ли је био у некој униформи, да ли је имао наоружање код себе?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: У униформи није био, а наоружање, од наоружања могло је имати само пиштољ код себе који је имо увек као службено лице.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли се Ваш син дружио са неким од овде окривљених?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јесте, са свима се дружио, и са онима који су га убили и с њима се дружио, на чега сам га ја опимињо немој то да радиш, а он се мени смијо на то каже «Стари, немаш бриге, то су моји другови», међутим одразило се тако како се одразило да су то били лажни другови и лажна браћа, ето кад тако морам да кажем али не кажем у целини, реч је о Хрватима, ја све Хрвате не могу да стављам у исти кош као никог од народа, међу сваким има и оваквих и онаквих.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: У каквим је односима био ваш син са Мирком Стригићем?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Са Мирком Стригићем? Па био је у добрим односима као и са овима.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Овде Вам је господин тужилац цитирао изјаву односно изјаву коју је Слободан Стригић изнео у својој одбрани, а ево ја ћу Вам сада цитирати када је он сутрадан након извршеног убиства породице Чичак он је отишао код свога брата Мирка Стригића и он је овако изјавио Мирко Стригић: «Ево шта уради једна баба, ја кажем каква баба, није баба, него Зоран Мађарац и Зоран Вукшић», каже он «Ма то је све потекло од породице Ђурковић, Бошка Ђурковића и Цвете Ђурковић, оца и мајке убијеног Србина полицајца Илије Ђурковића».

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Извињавам се, само ко је то реко?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Слободан Стригић.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Слободан Стригић?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јесте. Он је то изјавио у својој одбрани на главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је рекао Мирко, само треба рећи ко је то рекао.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Мирко је то рекао приликом коментарисања са својим братом.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ја ово први пута чујем.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Слободан Стригић је затим 03. марта 2011. године када је имао суочење са Зораном Вукшићем изјавио цитирам на страни 62 «Зашто не кажеш да сте били код секретара СУП-а, зашто га штитиш, зашто штитиш Ђурковића».

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не разумем.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Слободан Стригић је рекао Зорану Вукшићу «Зашто штитиш Ђурковиће», да ли Зоран има потребе да Вас штити по било ком основу?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да ли је Зоран Вукшић?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да штити Ђурковиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да штити Вас и Вашу породицу из неког разлога у вези убиства породице Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па нисам ја са Зораном никада био ни у неким односима таквима чврстима да би он мене баш посебно штитио, као ни у лошим односима.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А зашто је Слободан Стригић онда изјавио и више пута у својим изјавама да све потиче од породице Ђурковић, а овде је чак рекао и Зорану Вукшићу да он Вас штити, зашто би он то рекао?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да Зоран Вукшић нас штити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам то. Ја стварно ову причу први пута чујем, не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Бранилац окривљеног Хрњака. Данас сте рекли да сте познавали ове друге окривљене Стригића, Вукшића и Хрњака, када сте Ви упознали Хрњака и како знате да је то Бранко Хрњак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Први пут сам га упознао тај пута када је дошо код мене са Зораном Вукшићем и са овим Мађарцом, а до тада нисам познаво га ја.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Је ли то био једини пут кад је он дошао код Вас да сте га Ви видели?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Е то је био једини пут, ако није с њима био прије, ја не знам ко је био прије.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Мене само интересује, Ви колико сте пута видели Бранка Хрњака?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Једини пута.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Како Ви знате да је то лице Бранко Хрњак, да ли после свих ових догађаја, под именом и презименом ме интересује, да ли сте се упознали и како знате да је то лице Бранко Хрњак, да ли после ових догађаја или?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Улазећи унутра, представио ми се човек и кроз причу, Бранко, Бранко, оно, па морао сам запамтити да је то Бранко, а као Хрњак, представио ми се човек када је улазио унутра.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Е сада кажете, кроз причу, која је то прича била када су дошла њих тројица? Судија је покушао да Вам постави то питање, али мене интересује, кажете, кроз причу Вам је рекао – Бранко. Коју конверзацију сте водили, о чему сте причали?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Док су њих тројица између себе причали, споменуо сам на самом почетку, овај, да су се више шегачили, а кроз ту шегу су ваљда претпостављам, испитивали мој пулс, сматрајући да би требали питати мене, шта би где требали урадити, о чему ја нисам размишљао.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А у вези чега, шта би требали да ураде?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па баш у вези тога, само је доказано шта су урадили, због чега су данас овде, претпостављам.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Чекајте, шта су они урадили?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па ја не знам јесу ли они то урадили, али смо ми зато данас ту.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Чекајте, јесу они код Вас били пре убиства породице Чичак или после убиства породице Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ја не знам јесу ли Чичкови били живи, први пута када су долазили, не знам ни други пута када су долазили јесу ли Чичкови били живи, то се не сећам ја.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Када је, кажете, долазио са њима Бранко, да ли је то било, па сте рекли да нисте хтели са њима да разговарате, ја Вас питам о чему, Ви кажете, о тим неким догађајима. Да ли Ви сада говорите да су они били, да се то односи на убиство породице Чичак, јесте Ви тако закључили, да су они о томе хтели са Вама да разговарају?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па претпостављам да су о томе хтели да разговарају, али нису разговарали, нису ни почињали, јер су, овај, оценили су да са мном не могу да разговарају о томе.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли Ви можете да се изјасните, ето поново конкретно питање, јесу били пре убиства породице Чичак или после убиства, када је са њима био Бранко?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Пре, пре су били.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Како онда се изјашњавате да претпостављате да су хтели да разговарају о убиству породице Чичак, ако су били пре тог убиства?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па обзиром да су код њих отишли други пута када су били код мене.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Немојте тај други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај други пут су они били када је он, први пут, да објасним, први пут он није видео њих.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Није их видео, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут су они, није ни онда био у кући.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ја само говорим о том путу када су видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тај други пут када су седели, када су разговарали, када је он излазио, шта сте хтели да кажете, где су они после тога отишли од Вас?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су отишли од Вас после?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам, нисам ишао за њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никако не можемо, ево и бранилац покушава да разуме, шта су они то причали да је Вас упутило на то, да они хоће да убију породицу Чичак или да хоће да изврше неко кривично дело?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то у њиховој причи Вас упућивало на то?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: У том моменту, ја нисам могао, овај, да замислим ни на кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта су то причали, о чему су то причали, шта су Вас то испитивали, јер кажете, чекали су да виде, да ли ћете Ви да им дате неку, малтене, дозволу, тако сте рекли, као да су чекали Вашу потврду.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Чекали су ваљда зато што сам страдао како сам страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Зато што сам прошао несретно како сам прошао, сматрам да су због тога мислили да ћу ја бити за такву опцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мора да су Вам нешто конкретно рекли, када је то асоцирало Вас на могуће убиство, шта су Вам то рекли, о чему су причали, шта су рекли? Јесу рекли да иду код породице Чичак, јесу рекли да ће да их воде у полицију?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не могу се ја сетити тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу рекли, да ли сте сагласни да се нешто уради са њима?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нико није спомињан поименично, у том контексту нико није спомињан од стране њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда после дошли до тог закључка да су они баш о томе разговарали?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: То говорим сада након толико времена, то нисам тога дана могао толико да знам, колико данас знам, обзиром да видим о чему се ради и шта је све у питању.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли то значи да Ви сте закључке доносите сада после толико временског периода, то хоћете да кажете?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да, да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро, данас сте овде на питање колегинице Иване, браниоца окривљеног Вукшића рекли, чини ми се, да се Ваш син дружио са окривљенима, да ли сте изјавили то?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јесте.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли Ви имате сазнање да се Ваш син дружио и са окривљеним Хрњак Бранком?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам да ли је, мој син тада није радио, када је Хрњак Бранко дошао, он је у избеглиштву био, да ли се он са њим познавао или није, то не знам.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро, зато што сте данас изјавили да се Ваш син са окривљенима дружио и познавао, па ја морам да питам да ли имате сазнање директно за Бранка.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам, не знам то.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Кажите ми, овај, после свих ових дешавања, јесте Ви остали у контакту са Слободаном Стригићем?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Са Слободаном Стригићем?

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Њега, што се тиче контакта са њим, исто као и до тада, сам увек био, оно, али о таквим стварима, он са мном није хтео никада да прича, јер овај, свако ко је паметан, ја њега сматрам паметним, овај, сматрам да ме повређује са тим.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А са њим одржавате контакте свих ових двадесет година, је ли тако, то Вас питам, да ли одржавате контакте и даље, мислим?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Он је за мене био дете, ја неке посебне контакте са њим.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Мислим, да ли се виђате, чујете, да ли се посећујете, ето тако нешто?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па виђамо се, поздравимо се, јавимо се, дигнемо руке један другом и тако.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро, кажите ми само још ово везано за Вашу супругу, Ви сте рекли да је она избегавала све те разговоре, да су је иритирали, колико сам схватила, ти разговори везани за Вашег сина, је ли тако?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да, да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Тај дан када су дошли, када сте били Ви присутни, је ли неко од њих нешто споменуо, убиство Вашег сина у неком контексту?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Није?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Није, није.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро, хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени? Изволите, имате ли питања? Ево, прво ће, само идемо редом, господин Вукшић.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добар дан, окривљени Вукшић, поставио бих Вам два питања. Када сам ја први пут дошао у Вашу кућу?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Први пута се ја сећам тај дан када смо били заједно.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се можете сетити, који је то месец био?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам, не знам, мислим да је 1991. година, али баш да улазим у месец и дан, то је за мене превише.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ево овако, већ су Вам овде поставили ово питање, да је све потекло од Ваше супруге Цвете, то је Слободан Стригић тако изјавио, да је баба Цвета рекла да су се Ваша, како је он изјавио, Чичкови вратили из Мађарске и сада прете мојој унучади да их поубијају.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: То није истина.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: То је господин Стригић Слободан изјавио. Ви кажете да се тога не сећате?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није истина.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро, он је рекао да није истина, он је тако изјавио, Слободан Стригић, то сам тако нагласио, да је Слободан Стригић тако изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ смо му предочили.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Пошто је Мађарац радио са Вашим покојним сином.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је он и пре рата често долазио код Вас?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Мађарац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који само, Душан или Зоран?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не сећам се.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Значи није. Још једно питање, када сте задњи пут разговарали са Слободаном Стригићем и Мирком Стригићем, пре десет дана, месец дана, двадесет дана?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ево сада смо разговарали када смо улазили унутра.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: А пре тога?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Пре тога, не сећам се, овај, са Мирком сам разговарао, а Слободана нисам ни видео.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Када сте са Мирком разговарали?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Разговарао сам са њим, не знам, да ли прије десет или петнаест дана, не знам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите Стригићу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Добар дан, господине Ђурковићу, Слободан Стригић, осумњичен за ратни злочин. Да ли сам ја пре рата долазио код Вас кући?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да, понекада.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Пре рата?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да, понекада.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мислите за време рата или пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је пре рата.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Пре рата.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Знам да нисам, па зато питам. Ја бих хтео сада да Вас подсетим, Ви сте долазили са баком Вашом у бању Бездан?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јесте, то сам заборавио.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: И том приликом, ја сам Вас питао, да ли је код Вас долазио Бранко Хрњак, Зоран Мађарац, Зоран Вукшић и нека четврта особа. Ви сте тада мени одговорили да су долазили дан пре убиства породице и на дан убиства породице. Да ли је то тачно?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Тачно је.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Том приликом сте Ви мени рекли, да су у Вашој кући расправљали о некој свињској глави и да су расправљали о Анти Чичку. Да ли ми можете објаснити, о Анти Чичку шта су говорили да се треба одвести или нешто, да ли се тога можете сетити?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да га не би требало поштедети, ради открића осталих, у том контексту.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Немам више питања, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да ли знате овог човека, пре него што се представи, да ли знате ко је ово?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па претпостављам да би требало бити Хрњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављате, добро.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Али, овај, нисам га виђао ја од тих година.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Господине Ђурковићу, ја бих Вам поставио само једно питање, када смо се упознали нас двојица, када сам се ја Вама представио?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Када сте дошли код мене у кућу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Господине Ђурковићу, никада у животу ја нисам био у Вашој кући, нити знам где Вам је кућа, а поготову са «Жутићем», са Вукшићем и Мађарцем.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ја се морам да насмејем на сву ову муку.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ви се смејте колико год желите, ја никада у животу, нити знам Вас, нити сам Вас упознао, нити сам икада са Вама разговарао о било чему, а поготову са Вукшићем, Мађарцем, да сам био код Вас у кући, није тачно, не знам где Вам је кућа, нити сам када био у Вашем селу. Хвала, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само седите.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Извињавам се, на сву несрећу, морам да се насмејем, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете се, морате да седнете, лакше ћемо Вас чути.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: На сву несрећу, на овакав одраз морам да се насмејем, пошто човек оволико може да се прави луд, ја од 76 година могу да причам колико причам, колико сте ме разумели, овај, а он да у тим својим годинама може нешто заборавити или нечега се сетити што не постоји и никада није било, то не могу да замислим сам у себи, овај, колико лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да Вас питам, седите, па ћемо да Вам поставимо још нека питања, тог дана када су дошли, да ли се сећате, какве су имали, да ли су били у униформама или у цивилним оделима и какве су униформе имали ова лица, да ли се сећате можда?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не могу се сетити униформи, углавном, мислим да су некакве униформе имали, да ли су војне или овај ове полицајске, не знам, јер биле су сличне, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких питања?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Само још нешто, да ли могу још нешто да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, изволите.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Господине Хрњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не њему, можете само да се обратите суду.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да се захвалим само, овај, господину Хрњаку на оваквом наступу и да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставите, то ће суд.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ако је мислио да ми добро донесе и да ми пружи помоћ, тога дана ми није требао доћи у кућу, за коју тврди да није ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да чујемо још једно питање, изволите.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Судија, сада када је окривљени Стригић сада постављао питања овде сведоку, у једном моменту га је питао, да ли је било разговора, колико сам ја разумела, дозвољавам да сам можда погрешно чула, да ли је било разговора о томе, да треба поштедети Анту, на то је сведок рекао, «Јесте». Сада мене интересује, у ком контексту сада се уопште спомиње Анто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да поштеди, него да Анту треба прво, да Анту не треба поштедети.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да Анту не треба поштедети, у реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да треба поштедети, него да не треба поштедети.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не треба поштедети, у реду, моје питање сада, о ком Анти се то радило и да ли се то онда радило о Чичковима, обзиром да Ви данас изјављујете да се никакав разговор није водио везано за Чичкове? Како сада одједном помињете?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Сада када Вас је питао Стригић, ето то је питање. Ви сте рекли, када је он поменуо, да су разговарали о Анти, Ви сте рекли, да, јесте, рекао сам у оном разговору сам чуо да не треба Анту поштедети, малтене за пример, то сте рекли.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нису спомињали уопште Чичкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко би био Анте други?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ја сам могао само претпоставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико има Анти у селу?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Било је Анта пуно, преко стотину, али сам могао претпостављати, јер спомињали су се Чичкови кад је била у питању глава, пошто је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стално се та свињска или телећа глава врти, али једно питање, Чичкови који су Вам били комшије, колико смо јуче чули, један је био ожењен за Српкињу, да ли је тако?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таст му је био Србин?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други је исто ту живео, они су били чак и носили униформе, били су у војсци тадашње Барање, помагали су?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је био разлог да причају о њима, када су они били све време, да кажемо, лојални грађани те државе тада?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не знам ја шта је имао ко са тиме, углавном је спомињан је кафић и конобарице, а то је било прво овај као у шеги некој, конобарице, кафић и ово, оно, па и глава и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четворо људи због конобарице да страда, али добро. Да ли има још неко питање? Хајте још једно, али немојте, ако овако наставимо у круг.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Само једно питање, данас сте изјавили да је Мирко Стригић дошао једног дана код Вас и био Вам је нешто чудан, мануо је рукама и рекао је да нема Чичкова и да сте тада сазнали да су они убијени.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Шта Вам је он тада рекао, да ли има сазнања о евентуалним извршиоцима? Шта Вам је он тада рекао?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Рекао ми је да овај, да ћу натерати оног мога, такорекући, овај, популарно оно данас, речено, овај, дрипца да извести свог команданта, а командант му је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јарић.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Јарић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на ког дрипца је мислио?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ког дрипца је мислио, оног свог дрипца?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Па мислио је ваљда, ти млађи, каже дрипац, каже или шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали на кога мисли?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Нисам знао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли имате сазнања, да ли је извршено, да ли је покренут какав поступак након убиства породице Чичак, да ли је покренут поступак против, да ли је заправо покренута истрага, да ли је вођен какав поступак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Против кога?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Извршиоца неког дела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је некада полиција долазила код Вас или милиција у то време да се распита шта се десило породици Чичак?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Долазили су код мене, овај и полиција и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам у вези породице Чичак, да ли је долазио неки инспектор да Вас пита, шта се десило?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Хвала.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Не, никада нико није долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви још, Ваш је предлог, немате?

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурковићу, како сте дошли, аутобусом?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Аутом својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми можемо да исплатимо трошкове које имате у висини аутобуске карте.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Тражим трошкове, оно што Ви.

Сведок тражи трошкове за долазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли из Србобрана, је ли тако?

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Сомбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Сомбора, Србобрана, добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку исплате путни трошкови у износу од 2.500,00 динара на име аутобуске карте Србобран-Београд – Београд-Србобран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли и што све сведочили. Нека дође сада сведок Љиља Ђурковић.

Сведок БОШКО ЂУРКОВИЋ: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим.

СВЕДОК ЉИЉА ЂУРКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Литричин, Љиља, то је снаја, добро да знамо у ком су сродству. Добар дан.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, прво ћемо узети Ваше личне податке. Љиља Ђурковић, од оца?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Светозар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Светозара, рођени сте када и где?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: 08.02.1962. године у Каранцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Сада тренутно домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Домаћица, са пребивалиштем у Србобрану, је ли тако?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Србобрану, Лист Ференца 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лист Ференца број 10. Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, да ли познајете?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у завади са њима или у сродству?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: У завади не, у сродству не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као што сам рекао, Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања, која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења односно материјалне штете. Овде испред Вас имате заклетву, па ако можете да прочитате.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, а овде се води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и то за временски период од августа 1991. године па до краја исте године у Белом Манастиру и на територији ове општине и стављено је на терет овим лицима да су вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, мучење, нечовечно поступање и убиства већег броја лица. Вас су предложили као сведока, предложени сте од стране одбране. Ако можете да кажете, да ли се сећате нешто, Ви сте вероватно, то стоји у овом предлогу, у вези убиства породице Чичак, шта Вам је познато о догађајима пре него што су

они убијени и у тренутку када су њих и уопште о овим догађајима у Каранцу и уопште у Белом Манастиру, па то испричајте, па касније ће Вам прво питања поставити бранилац, а затим и остали учесници у поступку. Изволите.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па познато ми је то, нормално, чула сам као и цело село, да се то десило, касније када се чуло као и остали шта се десило, да их нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ова четири лица, да ли је неко долазио код Вас, да ли је свраћао?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам испричајте.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Јесте, код нас је долазио, ја сада не могу да прецизирам датум, не знам, значи долазили су Зоран Вукшић, Зоран Мађарац и Бранко Хрњак, долазили су једно јутро, рецимо, ја сам скувала кафу, пиће, тада мој свекар није био кући и онда можда након дан, два, не могу ја сада да се сетим, долазили су поново, ја сам исто тако такође скувала кафу, понудила пићем, излазила, улазила унутра. Цео ток разговора ја не могу да кажем шта се дешавало, ја сам ту излазила, улазила, деца мала су била тада и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, Ви сте били супруга покојног?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Јесте, у то време ми смо имали трагедију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је Ваш муж пре тога страдао?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Мој муж је страдао 05.09., односно 15., пардон, 15. августа је страдао, а 05.09. је умро у Сомбору у болници, а 06. је сахрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они дошли после тих догађаја, после смрти Вашег супруга, када су они дошли?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па долазили су када је била сахрана наравно и помогли су нам многи око тога свега и долазили, да помогну деци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана када је Ваш свекар био присутан, испричајте нам то, шта се ту десило, јесте чули неки разговор, шта сте чули?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Знате шта, ја Вам не могу много рећи око тог разговора, ја се заиста у то нисам мешала, ја сам имала доста бриге око деце и ја сам послужила пиће, кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, први пут када Ваш свекар није био шта су они рекли, зашто га траже?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Нису они много се задржавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су рекли, зашто су дошли?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па нису рекли зашто су дошли, јер многи су тада долазили код нас, разумете, значи из полиције многи, са свих, како да Вам кажем, свештеници, полиција, доктори, сви су код нас навраћали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, браниоче, поставите потгање, па ћемо ми после.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Сада када кажете да су долазили многи из полиције, да ли то значи да су ова тројица окривљених били припадници полиције у том тренутку? Да Вам помогнем, да ли су били у униформи?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да, у униформи су били.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли су били наоружани?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па верујем да јесу, не могу сада да се сетим, али јесу, у униформи су били са службеним аутом.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можете да се сетите, које возило је било у питању?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја мислим «Застава 101», колико се сећам.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Тај други пут када су дошли, када је Ваш свекар био присутан, да ли сте евентуално у том улажењу и излажењу из просторије чули да се помиње породица Чичак?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не, не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли знате где су окривљени након посете Вашој кући отишли?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: То не знам, заиста.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли је Слободан Стригић долазио са њима?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Тај пута?

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не, Слободан Стригић је, не могу рећи да није навраћао, навраћао је, али јако ретко, значи пре догађаја тог што се нама десио, Слободан није долазио, његов брат је долазио и његова супруга, братова супруга, смо били пријатељи, пошто је мој супруг радио заједно са његовим братом и дружили су се, а Слободан је знао после овог догађаја понекада да наврати, чисто да пита како смо, да ли нам шта треба, да ли су деца добро, ето то је све.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли можете да нам кажете, зашто Анђа и Јадранка Чичак на неки начин оптужују чланове Ваше породице да су одговорни за убиство мушких чланова породице Чичак?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па ја то не могу да кажем, ми смо са њима заиста пре рата, никакав проблем са њима, не са њима само, него са било ким нисмо имали, значи били смо у сасвим добрим односима као комшије, нису нам баш биле оне прве комшије, али на почетку села су они, ми смо мало даље, значи сви смо се слагали, никаквих проблема до тада није нико ни са ким имао.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А да ли се сећате да је Ваша свекрва некога оптуживала за убиство Вашег супруга?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Не можете да се сетите?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Реците ми, од кога сте сазнали да су чланови породице Чичак убијени?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја нисам сазнала од никога, после.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Када сте сазнали и од кога сте сазнали?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: После се само причало да њих нема, а сада ко је и шта је направио, ја то заиста не знам.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: У реду, прича се да их нема, а да ли се можете сетити, када сте сазнали да су дефинитивно убијени?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ни мени није то нико рекао, мени лично.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, одбрана.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добар дан, госпођо Ђурковић, Ивана Томовић, бранилац оптуженог Зорана Вукшића. Ја ћу Вам само пар питања поставити. Тога дана, кажете да су два пута, колико сам ја разумела, два пута долазила ова три лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тог дана, два дана.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Два дана, да. Да ли можете да се сетите, како је Зоран Вукшић тада изгледао?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја мислим да је имао исто униформу, не могу сад да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мисли на лик, да ли се сећате, коса, лик, да ли је носио браду, није носио браду, имао дугу косу, кратку косу?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па он јесте носио браду, али сада баш у том тренутку да ли је имао браду, стварно не могу да се сетим, после јесте имао браду, али у том тренутку не знам стварно.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли је имао нешто специфично у његовом физичком изгледу?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Како мислите?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Па неки недостатак, нешто специфично?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Вам је познато да је он био рањен, да ли је имао?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па мислим да у том тренутку није био, касније да је био рањен. Не знам. Не могу заиста да. Јесте био рањен у руку, касније ваљда у руку чини ми се.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Тог дана кад је он дошао код Вас са, рекли сте данас са још два лица, три колико су већ била, да ли је тада имао завијену руку, да ли је имао неку лангету, железно неко, да ли се сећате?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Јесте он имао руку, али кажем ја не могу сад баш тачно да се сетим да ли је то било тај пут, јер ја сам знала њега и на улици срести.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: То Вас питам зато што је то врло специфично и упадљиво, то је лангета.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не могу да се сетим заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо сада да натерамо.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Знам да јесте имао руку повређено, али да ли је то било у том моменту, касније или раније, стварно не могу да се сетим.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, ја Вас питам тог дана када су дошли. Добро, хвала.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питање?

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: (бранилац окр. Хрњака) – Ова два пута кад су били код Вас окривљени да ли су они долазили пре Вашег сазнања за убиство породице Чичак или после?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Пре.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Пре? Тај први пут када су дошли рекли сте да сте Ви били у кући, је ли тако?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Ваш свекар није био тада, је ли тако?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да, тај први пут није био.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Данас сте рекли да сте им скували кафу, послужили пиће, о чему сте Ви разговарали са њима?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па ништа много нисмо разговарали, попили смо кафу чисто, исто су они питали како смо ми, како деца, ништа посебно, оно уобичајено.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: А други пут кад су дошли да ли сте Ви били ту исто присутни?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја сам била присутна исто, али сам скувала значи кафу, пиће и шта већ, не могу да се сетим шта, послужила и улазила, излазила.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Да ли су они разговарали тада са Вашим свекром?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Са свекром су разговарали, али колико се сећам и свекар је у више наврата исто излазио, улазио, пошто је село, крмача мислим да се прасила, не могу се тачно, али тако ми се чини.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Да ли сте Ви питали свекра или Вам је он можда рекао који је повод њиховог доласка?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Нисте?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја сам имала доста овако својих проблема тако да ме.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: А кажите ми када сте Ви упознали Бранка Хрњака?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Бранка Хрњака сам упознала у СУП-у, ја сам радила.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Ви сте радили у СУП-у.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: У Министарству унутрашњих послова, да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Ви сте били запослени у СУП-у и тамо сте га упознали?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Хвала. А да ли је тај први и други пут у кући била Ваша свекрва Цвјета кад су они долазили?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Вероватно да је и она била, па исто излазила, улазила као старија жена.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Да ли сте и после те посете, да кажем, Бранка Хрњака га виђали и после тога у СУП-у?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, изволите. Чекајте прво Стригића јер је њихов предлог за сведока, па ћемо дати Вама.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Осумњичен за ратни злочин. Где сте Бранка Хрњака виђали у станици полиције, која је његова дужност била?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Његова дужност је била углавном горе је био код секретара, сад ја не могу тачно рећи да ли је био возач, телохранитељ.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Којег секретара?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Здјеларевић Радослава.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Хвала Вам лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Ево само Вукшић па ћете Ви.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли сам ја пре рата долазио код Вас у кућу?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја и Ви смо се упознали на пошти. Ја сам радила на пошти као службеник, Зоран је радио као поштар, а да ли си долазио можда да, мислим да не.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Први пут кад сам долазио код Вас у кућу никад нисам пре тога ни долазио, дошао сам са господином Мирком Стригићем, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сад већ дали одговор. Требали сте да питате. Пита Вас да ли је долазио са Мирком Стригићем код Вас кући?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па можда је долазио, заиста се не могу сетити, можда је долазио после тог догађаја, нашег догађаја који се нама догодио.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Кад сте се Ви запослили у СУП?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: У СУП 1991. године.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Добар дан госпођо. Ви сте овде рекли да сам ја био код секретара возач.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Возач, телохранитељ, тако нешто.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Никад нисам био возач код секретара, секретар је имао два возача Душана Вукшића и покојног Маливука. Друго, рекли сте да сам ја долазио са Вукшићем и Мађарцем код вас кући. Никад код вас кући нисам долазио нити знам где је Ваша кућа госпођо Ђурковић. Мени је жао. Никад нисам био код Вас кући нити знам где је њена кућа, верујте ми, заиста не знам.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Добро.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене занима још, кажете радили сте у СУП-у од 1991. године. Од кад од августа, од септембра и од кад?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па од септембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од септембра? Шта сте радили?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја сам радила на управним пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у згради баш у СУП-у?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да, да за издавање путних исправа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам да ли Вам је познато нешто да ли су биле неке просторије за затварање у СУП Бели Манастир?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па било ми је познато да је доле било у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули некада та лица која се налазе у подруму да певају неке српске песме?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Па то је било доста, како да Вам кажем, затворено, ја доле нисам ишла, а канцеларије су биле горе, а ово је било у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у подруму?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли су била привођена нека лица, да ли сте видели неке Ваше мештане доле? Да ли сте силазили некад доле?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не, ја нисам никад силазила доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете видели сте Хрњака испред, код Здјеларевића?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Да, он је био горе код њега, код секретара Здјеларевића. Мислим, ја не могу тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву су униформу носили кад су дошли, да ли су били у униформи уопште кад су дошли код Вас то пре подне?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју су униформу имали? Да ли су сви имали исте или је неко имао различите?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ја сад колико се могу сетити, а мислим да су биле тад још увек плаве кошуље и чини ми се да није била маскирна, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете улазили сте, излазили сте, па је ли Вам рекао свекар зашто су они дошли код? Колико су се они задржали?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Нису се они дуго задржали, можда не знам пола сата, 20 минута, пола сата, не знам, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте видели ауто, где је он стајао?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Ауто је стајао код нас на мосту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На мосту, ту сте га и видели? Касније када се десио, кад је нестанак ове породице Чичак, да ли сте чули да ли је неко причао ко их је убио или, да ли се то чуло у СУП-у можда, да ли је било приче по СУП-у, да ли је било у СУП-у неких привођења или нечег у вези тога? Не сећате се?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Не могу ја то да кажем, ја сам радила на управним пословима, ја нисам тамо знала шта се дешава даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Браниоче Литричин да ли има неко питање, Ви сте предложили? Немате.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите трошкове за долазак из Србобрана? Дошли сте са?

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Са колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми можемо да Вам исплатимо само карту у висини аутобуске карте.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове за данашњи долазак из Србобрана.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се исплате трошкови у износу од 2.500,00 динара на име аутобуске карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Нека уђе сведок Драган Маријановић.

Сведок ЉИЉА ЂУРКОВИЋ: Могу да идем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, хвала Вам.

СВЕДОК ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока. Прво ћемо да узмемо Ваше личне податке. Драган Маријановић, од оца?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Милета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: 1961.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Место Болман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада где имате пребивалиште?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Сомбор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Буковачки пут б.б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Економски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Техничар. Овде окривљене Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњак, Велимира Бертића познајете?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у завади са њим или у сродству неком?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што сам рекао, овде сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако не морате да одговорите на питање које би Вас, односно неког Вашег блиског сродника довели до кривичног гоњења, тешке срамоте или материјалне штете. Испред имате текст заклетве па га прочитајте.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против ова четири лица подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин протиц цивилног становништва. Стављено им је да

су у периоду од августа 1991. па до краја исте године извршили ово кривично дело на тај начин што су вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењивали мере застрашивања, терора, затим мучење и нечовечно поступање и убиство појединих цивилних лица. Вас су предложили као сведока. Испричајте шта Вам је познато у вези догађаја из августа, значи 1991. године, ту се односи на убиство Адама Барића, рађавање Ане Барић и убиство породице Чичак. Да ли Вам је нешто познато у вези тога, као и затварање ових лица? Шта сте радили, где сте били, да ли сте боравили на том терену, све па ће Вам онда поставити питања странке у поступку? Изволите.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Па из саме те 1991. године ми није ништа познато. Познато је као и свим грађанима да су се та убиства десила, односно да су та кривична дела учињена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да почнемо од почетка где сте Ви били у том периоду?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Ја сам 1991. године био председник Месне заједнице тог места Болман, које је у близини тог места где су се десила та два убиства, значи 5, 6 километара практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно се десило, испричајте шта Вам је познато па ћемо постављати питања?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Кажем, ништа мени посебно није познато, чуо сам да се то убиство десило, а како сам ја био учесник рата познавао сам све ове људе које сте споменули. Тек се касније чуло да су они осумњичени за тај злочин. Ја сам овде позван због тога што су Стригић Слободан и Бранко Хрњак две вечери пре хапшења били код мене кући пошто смо пријатељи и виђали смо се често. Прво вече Бранко је дошао, то је био неки децембар месец, доста хладно, умотан у шал, још смо се зезали као да се маскира. После тога је наишао Стригић, да ли је било, било је неколико реченица измењених у принципу ништа сем поздрава и ето шта се дешава. Стригић је отишао, Бранко је остао, Бранко је након тога исто отишао. То је био први дан. Други дан је Стригић био код мене кући. По принципу то је као некаква морална подршка ето након 20 година се дешава да ме хапсе, да ово, да оно, другови смо. Ушао је Бранко, ја сам тад питао Бранка да бих волео да знам у ствари шта се ту десило око тога злочина да ли је Слободан Стригић некога убио у присуству Слободана Стригића. Он је мени одречно одговорио да није, а онда сам ја питао Стригића да ли је Бранко убио, Стригић је рекао да није, да је он био иза комбија, да је можда отварао врата приликом одвођења тих људи који су убијени и да је код задњег случаја чини му се отишао тамо где су побијени. То је била прича, значи било је ту још тако, али то је суштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Вам је то познато?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Па у вези тог случаја да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево изволите браниоче Ви сте предложили овог сведока.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Сад када сте поменули ту причу везану за сам догађај да ли можете да нам кажете где је био Слободан Стригић све то време, везано за комби, одвођење, убиства?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Да, да, они су причали, он је довезао комби, он је ту марицу задужио по службеној дужности, он је, знам ја ту причу

отприлике како је ишла, они су то причали. Он није знао кога вози, они су рекли да вози некакве заробљенике за Јагодњак где је био некакав сабирни центар, значи он је остао код аута, односно у ауту, па је после изашао из аута размишљајући да побегне и тако било је ту прича којих се сад не сећам свих детаља. Био је испред комбија.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Само ми реците, сада сте рекли они су причали о томе. Ко је то они?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Причали су Бранко Хрњак и Слободан Стригић код мене у кући.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Да ли знате да је можда Стригић некада претио Бранку Хрњаку везано за тај догађај?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Мислим, ја колико знам није, споменуто је да је он то прво вече као нешто претио, но међутим то није истина, стварно није истина. Значи, ја могу да се закунем у шта хоћете није никакве претње било, чак шта више сусрет је био врло срдачан, Слободан се смејао и говорио као ето сутра ће нас похапсити Бранко, било би боље да се бежи, као у смислу зезања.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Реците ми да ли познајете супругу Бранка Хрњака?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Да, тај детаљ сам још заборавио да кажем. У принципу битан и небитан, ја сам њој рекао да ја могу да будем сведок Слободана Стригића а могу исто тако да будем и сведок Бранка Хрњака, јер ја говорим оно што су њих двојица причали. Слободан је пуштен прије Бранка из затвора, ја сам свратио у трговину коју они држе тамо на главној цести на путу ка мојој кући, свратио да питам за Бранка. Она је била љута на мене и онако разјарено рекла је то «овај је пуштен, он је заштићени сведок, он је за Бранка рекао ово и оно, нек' се не нада да га нећемо натоварити». Значи, то је била нека њезина претња. Ја сам тако схватио.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Тужилац нема питања. Изволите одбрана?

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: (бранилац окр. Хрњака) – Кажите ми колико често је окривљени Бранко долазио код Вас?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Доста често.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Доста често? Кажите ми када сте.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: И ја код њега.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Када сте Ви први пут уопште са њим и да ли сте са њим лично водили неки разговор везано за ово што је предмет оптужења?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Па врло мало, врло мало, то се тек онако помињало, он је говорио понекад ето имам тај проблем требао би отићи у Осијек да се то реши, ја нисам то направио, било је врло мало приче, али углавном је било приче о томе како он нема везе с тим и како би требао отићи у Осијек да се пријави да скине љагу са себе.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Хвала. А овај догађај који сте описивали, овај разговор између Стригића и Хрњака да ли је убио Стригић, да ли је убио Хрњак када се то дешавало?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: То се дешавало друго вече, значи дан пре хапшења.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: А који је то можете ли месец, година?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Како не бих могао, дванаести месец је био, они су ухапшени на Бадњак католички, значи то је још један уступак учињен Хрватима баш да буду на Бадњак ухапшени. То сам ја тако прокоментарисао тад.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Хвала. Ми смо овде имали један записник о саслушању, то је у ствари записник о суочењу између Слободана Стригића и Бранка Хрњака и у једном моменту везано управо за тај догађај Слободан Стригић каже Хрњаку «и задњи разговор си исто ноћ пред хапшења код Драгана Маријановића у кући случајно смо се срели, значи нисам имао никакав договор да се са тобом виђам и нешто договарам, ноћ пре хапшења 24. смо ухапшени у 6 сати ујутру, а 23.12. прошле године код Драгана Маријановића смо се случајно срели где је тај Драган Маријановић са својом фамилијом исто питао шта се десило и питао те јесу људи били везани у возилу. Ти си рекао нису били везани, ти си рекао да си стајао, још сам рекао да си их ти вадио».

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Јесте, ја сам питао да ли тад кад су они то причали није убио ниједан, ја сам питао да ли су они били везано, овај каже нису били везани, ја сам се чудило како они нису пробали да беже кад већ нису били везани, односно да савладају ове који хоће да их убију. Зато сам то питао.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Хвала Вам. Везано за ове претње имамо ми то у списима када су се те претње.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Госпођо, претњи није било никаквих.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Не, не, дозволите да завршим питање. Претње нису ни спомињате у Вашем присуству да су се десиле, али Ви сте овде данас рекли једну реченицу «споменуто је да је претио», па где је то споменуто, шта сте хтели тиме да кажете? Данас сте овде изјавили, ево ја сам записала то?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Знам ја о чему се ради, јер ја сам пришао после од почетка суђења тога, значи то је већ 2 године причао са људима који су на слободи и Слободан ми је рекао да је он споменуо како је он њему претио код мене пред кућом.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Аха, то сте чули од Слободана?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Да, али преда мном није претио и мислим у принципу шта ја знам, у неком другом случају ја не знам, али у том случају не.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛАТИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите Стригићу, да ли имате питања?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Осумњичен за ратни злочин. Нисам само разумео, Ви сте питали у Вашој кући да ли су људи били везани. Ко је одговорио?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Бранко је одговорио да нису везани.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јер малопре мислим да сте рекли да сам ја одговорио.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Не, Бранко је одговорио да нису везани.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јер ја сам рекао да нисам видео, да не знам, а Бранко Хрњак је одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте само питања.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Бранко је одговорио да нису везани зато што смо тамо и разговарали тако да си ти био испред возила, а Бранко је био код возила.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Добро хвала. Још једно питање. Да ли је Бранко Хрњак у Вашој кући помињао да се спрема за бекство, да ли је помињао некад бекство да би побегао због тог дела?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Па не знам, мислим да је то било више у некаквом незнању шта да ради, да имам пара па да побегнем или нешто, не знам да ли је то изгледало као некаква озбиљна намера за бежање.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Немам више питања, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате? Изволите.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Добар дан господине Маријановићу. Ви сте овде рекли да је било говора о бекству. Ја сам имао 18 година времена да побегнем било где да сам то хтео.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Па сад сам рекао да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питање, поставите му питање.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: У Вашој кући никакве речи није било о убиствима и о том случају?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Окривљени може да каже шта хоће, ја сам рекао шта је било. Ја сам их питао два дана, значи узастопно 22. и 23. су се срели у мојој кући, 22. су се срели тако што је Бранко Хрњак дошао пре тога, а Стригић иза њега, а 23. дошао је Бранко, седео је у. То је било вани, то нисмо ни били унутра, то је било вани испред куће, а други дан је било тако да је Бранко Хрњак седео у мојој кући, пили смо кафу, чај, причали и да је дошао Слободан Стригић и ту је онда дошло до тих питања. Дај да видимо на крају ко је ту сад кога убио, шта је било.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Извините само да кажем, ја сам био у Вашој кући, Вас тражио у кући и Јасна је рекла нисте кући, ја сам отишао у радњу, нисте били ни тамо, ја сам тад изашао из радње, напољу је стајао Стригић са капуљачом на глави. Значи, не можете да причате о томе кад нисте уопште били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваше мишљење. Не морате да одговарате. Ви стављате примедбу на његов исказ да Ви нисте? Добро. То је нешто друго.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Можда су се они и трећи пут срели, ја не знам, два пута су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако Ви немате више питања. Имате питања? Немате? Добро. Да Вам поставим ја нека питања.

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су то вече разговарали то други пут код Вас кад сте их Ви питали шта се десило, да ли је поменуо неко од њих двојице да је пуцао?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Не, рекли су да ниједан нису убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо исказ Стригића да каже да је пуцао из аутоматске пушке у страху. Да ли Вам је рекао то, је ли Вам поменуо да је?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Ја сам питао Бранка Хрњака да ли је Стригић убио, он је рекао не, питао сам Стригића да ли је Бранко убио, он је рекао не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нико није помињао да је пуцао тада?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према тим?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Да ли има још неко питање?

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Везано за ово пуцање, да ли је уопште било питање упућено једном или другом «да ли си пуцао у некога»?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Не.

Адв. ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате трошкове за данашњи долазак?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле долазите?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Из Сомбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Сомбора? Ми можемо да Вам платимо аутобуску карту од 2.500,00 динара, је ли тако?

Сведок ДРАГАН МАРИЈАНОВИЋ: Боље ишта него ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове за данашњи долазак у висини цене аутобуске карте од Сомбора до Београда и натраг.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се сведоку исплате трошкови у износу од 2.500,00 динара на име аутобуске карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Нека сада дође Стригић Мирко.

СВЕДОК МИРКО СТРИГИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Господин Мирко Стригић, је ли тако?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока. Узећемо прво Ваше личне податке. Мирко Стригић, од оца?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Душана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте кад и где?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: 07.06.1955. године, Пакленица, општина Маглај, данашња Добој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Био сам полицајац, не радим тај посао то ми је струка, зато сам школован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место пребивалишта?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Бездан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Бајска 152, општина Сомбор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић. Колико видим Слободан Стригић Вам је?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Рођени брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени брат? Ове остале познајете, нисте у завади, нисте у сродству?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је Слободан Стригић рођени брат, Ви сте привилеговани сведок па имате право да се одрекнете сведочења ако то желите?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако будете сведочили. Значи не одричете се?

Сведочићете? Добро. Сад ћу Вам опоменути. Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника можете довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалној штети. Исто тако имате овде текст заклетве па га прочитајте наглас.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што сам рекао овде се води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а време у коме се овај злочин десио од августа 1991., па до краја исте године, на територији Бели Манастир и на њиховој широј територији, стављено је на терет овим лицима противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењене мере застрашивања, терора, мучења, као и убиства појединих цивилних лица. Ви сте овде предложени као сведок, можете да испричате шта Вам је познато, ту се дешава убиство породице Чичак и убиство Адама Барића и рањавање Ане Барић, као и Јосипа Вида који је био повређен, Матилде Вранић, убиства Ивана Мелека ето да знате о чему се ради.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па пошто сам тамо живи и радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да знате о чему се ради, изволите.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Пошто сам тамо живио и радио толике године, јако добро познајем и много људи и ситуацију, е сад што се тиче конкретног случаја за чега сам ја везан и шта мене највише тишти то је мој рођени брат који је у свему том учествовао тако како се десило стицајем околности, тако да о томе могу најпре причат а ако друго шта треба Ви ћете питат. Једноставно ненадано, ја сам тог момента био у Сомбору, једно јутро је дошо сав уплахирен, нервозан, уплакан испричао ми тако једну тешку причу, трагичну која је погодила и њега и нас све, нормално, и то траје ево до дан данас и дао Бог да Ви то разрешите, да му нешто то скинемо тог терета, јес да се никад то не може исправити, тај злочин, али опет је лакше кад то прође неку процедуру. Десио се мало је нејасно зашто, он је углавном то јутро дошо и све по реду испричао како се

десило, зашто се десило, и он је у свему том фактички био неких десетак минута, с тим што после као не знам отишли су као на вечеру, он је само гледао да се склони отале, преноћио је, дошо одма код мене у Сомбор, то је можда педесетак километара, остао је два дана, три, тако, мало да се опорави, шта да ради, није знао јел најлакше је било не враћати се тамо више, али немаш ти куд, шта, шта да кажем врати се, пријави свом командиру шта је било, нек људи раде свој посао и. Е сад, да ли Вам требају детаљи тога свега, ја то знам, ми смо то сто пута и препричали и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте, шта је било, шта је он рекао, када је дошао?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па дошо је, дошо је кажем уплакан, потрешен, доста је тешко то и причао, тамо му је моја жена дала неке таблете, мало се и смирио, био ми је и кум тамо присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам се зове кум?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Саво Јовановић из Сомбора човек, код њега сам годину дана имао стан због жене и дјетета да мало их склоним у страну, имао сам могућност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам у то време, јесте ли Ви били живели, стално настањени у Сомбору или сте били?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не, не, то је било неких годину дана, жена и ћер су ми били тамо нон-стоп и дјете је тамо ишло у школу, седми разред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви тада били, јесте ли и даље радили у полицији у Белом Манастиру?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па нисам, ја сам, био сам више у Белом Манастиру, дођем рецимо недељно један пут, два пута и чисто обиђем фамилију, али био сам у Барањи ко и сви други људи, имао сам обавезу да будем тамо, нисам се нешто затрчавао у смислу да би ратовао, мислио сам биће то месец, два, три дана имам свог посла, нешто ћу радити, није ме занимало, како да кажем хтео сам некако да прође мимо мене, али ето стицајем околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у полицији тада или нисте?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесам био у полицији до '86.године, тад сам се скинуо с полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после '91., јесте ли се активирали?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: '91., сам се активирао 19.12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек 19-ог, пре тога нисте били?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па нисам, долазио сам често, контактирао сам с тим људима, звали су ме у службу кад се то формирали, ајде, ма реко нећу то ће бит месец, два дана, имам свог посла, имао сам доста развијен посао приватно, седамнаест радника, чекао сам да то прође мимо мене па да почнем радити, још сам био некако окренут том послу, пуно сам радио, у две смене се радило, нисам ја стигао пратити сама та збивања, како је дошло до тога, тако да нисам био нешто заинтересован, али сам био присутан да видим шта се дешава, дружио сам се људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је испричао брат?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па испричао је да је то јутро пошо на посао, како је пошо сад низ то наше село и он је видио, видио је те људе који су у дворишту

код Чичкових били, било му је мало чудно шта ту раде, наишао је на барикаду, тамо тај неки Славко Симић и Зоран Ристић су били као дежурни, то је барикада на сред цесте па се контролише, то је магистрални пут, контролише се саобраћај и кад је наишо каже шта раде ови ту, па каже не знамо, нешто су дошли тамо, галаме на њих, не знају шта раде, онда је замолио, они су му зауставили тако, сваки ауто који наиђе стане, отишо је у Бели Манастир у ту јединицу код Јарића, јавио се, отишли су на терен, вратио се, причао ми да је у повратку видио те људе да сједе тамо у том холу, успоставио је контакт с њима, позна, познамо се јел, каже шта радите ту, па довели су каже нешто, па шта испитују, каже неке свиње, ма какве свиње, јел знали смо није било тад свиња, то је било све превезено, ајте ви кући, јел он је тако, ајте кући, па не би, ма каже ајте кући, па не би, нек каже испитају. Па ко ће вас испитати, па каже Зоран Вукшић и Мађарац и онда он приђе дежурани и каже где су они, мислио је одма да види с њим, каже код Здјеларевића, е сад код Здјеларевића се кретали секретар, шта му сад треба, малтене полицајац с улице ићи одмах горе, није ишо горе, па добро каже решиће и оде. И не знам сад тачан период, не знам два, три сата, углавном негде у поподневним сатима је био у тој пицерији «Милано», руча јел, имао чини ми се да је реко да је пио пиво, ајде да ме не ватате за реч и дошли су Вукшић и Мађарац Зоран, млађи, тражили су кључеве од «марице», та «марица» је била спорна у самом том почетку. Јел знате како, остало је пуно кућа празних, па сад кад оду у «стојадину», натовариш фрижидер и још неку ситницу, а кад одеш «марицом» малтене и фрижидер и телевизор, па и онда једноставно правила је сметњу, службено је возило а каже милиција краде, и онда је Јарић реко ево ти кључеви, не дај ником «марицу» и тога се човек држао и месец дана је била та «марица», што се тиче крађе није. Кад су дошли да траже кључеве он каже не дам, каже можда затреба, каже за чега, каже треба нека два Хрвата превести у Јагодњак, каже не дам, каже реко ти Здјеларевић, онда ћеш ти, мораш ти ићи, добро каже, одвешћу ја и појео је то, дошо тамо, мислио два човека натоварит то је по сата, одвезе, довезе и «марица» је опет углавном на сигурном ето. Значи те све детаље ми је испричао, чак и ту забуну то кад се иде у Јагодњак идеш 20 километара, овде има заиста неки, знамо ми за тај попреки пут, али не иде се тим, јел, ту га је мало Зоран приморао, скрени овамо, скрени, отимо је чак и волан, скренуо је и то након километар, километар и по, стани, стао је, чекао је шта се ту дешава, каже изашли су ван, нешто се договорили, Бранко је изашо с њима иза «марице» они су једног момка провели, он то није одмах био сигуран шта је, ћути, не зна о чему се ради, е другог је препознао и каже ишо сам за њим, па каже шта радите, куд водите човека, прећутили су, отишли, чак се збунио мислио је да побегне, па куд ћеш бежат, е сад кад су дошли по трећег, по оца, онда је Жути ваљда, како му је био ту при руци, јел је изашо ... ајде каже, ајде напред каже, и био је мало збуњен и млад је у свему томе и тера га испред себе, ајде каже овог Усташу ти уби, каже дрхте ми ноге, какав Усташа, не пада ми напамет да неког убијем, и онда се он ту мало нећкао, мало се измицао и овај каже, ајде каже макни се тамо, и да причао ми је тај детаљ да га је збуњивало кад је тај човек стао, каже стао је некак високо, дошла су му кољена, то га још нешто додатно уплашило, и кад је овај опалио метак човек је пао тамо где је и пао, није

ни знао куде. Кад су се вратили назад, узели су четвртог повели, и мало је био у страху, није знао како то треба завршити, јел није то био исти тим, није то била иста екипа, плашио се њиховог крајњег, узео је пушку, био је спреман и да се брани, очекивао је да могу и њему нешто направит. Углавном у једном моменту кад су се они враћали с кривине, неки звук, како он, није ми га никад могло објаснит какав је то звук, нешто, некакав урлик, нешто неартикулисано, то га је уплашило, дошло му са стране, ту је опалио метак, два, ови су таман наишли и они су ваљда и схватили да се он уплашио и Зоран му је пришо, каже ајде каже не бој се, нисам га добро заклао, нешто у том смислу, пољубио га, каже то је њима за нашег Илију. Ето што се тиче самог тог догађаја, тако ми је испричао и причали смо пуно пута и стоји нам то за вратом, терет нам је мало и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте му тада рекли да пријави, је ли пријавио он то, је ли Вам реко после?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесте, јесте, како да не. Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па том Јарићу што му је био командир, Милан, то је обиљан човјек и то није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите браниоче.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Ја бих имао само једно питање, односно да Вас потсетим на неки моменат. Да ли се сећате догађаја у градској кафани у Сомбору, када сте били са Пером Лукановићем и Маливук Миланом, кога сте тамо срели?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Да, да, ишли смо ми тамо неким другим послом, ишли смо дошли у кафану сасвим другим послом, био је Зоран Вукшић и Мађарац, и ја сам им пришао, познамо се, ми смо из Барање, знамо се и прије рата. Можда минут, два оно, чисто не да стојит, сјели смо тако, како сте, здраво, здраво и Зоран тад више није имао тај авион што би реко, ту лонгету, и само сам питао како сте, шта радите, добро су, како ти је реко рука, не знам шта му је то требало, сматрам да се тад залетио да, па каже добро је, добро је, већ сам је проверио, већ сам оног млађег, и покаже руком, мислим јасно показао шта је направио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Само да констатујемо да је сведок показао палцем превукао преко врата.

Да би знали шта је показано.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: И овај Зоран што је био ту нешто је рекао у смислу као е баш си га каже, баш си га каже одрадио и шта је већ реко, кад смо га морали после не знам дал дотућ, дал оверит, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је други био са њим?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Зоран, Зоран Мађарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Мађарац?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Да. Углавном кажем добро момци здраво, дигнем се, ошли смо тамо, сјели за сто, одрадили смо то што смо одрадили и ови људи су, ова двојица из Каранца су тако па шта је, па добро реко, небитно, нећу да

причам, нисам хтео да причам о том. И након неколико дана, шта ја знам, срео сам ја Зорана у Белом Манастиру и питам га реко шта ти треба то, шта лупеташ, знао сам ја све шта се десило од свог брата, али шта сад причаш, ћути, ако има неко да одради и стани реко мало, куд срљаш, шта ти то треба, размисли шта, па каже рат је, ма реко пусти рат, то ће бит па ће проћ, човече кад тад ће се то, то су неке ствари које никад не застаревају, кад тад ће се за то одговарати. Није му изгледа то било најјасније, не знам зашто је то тако доживљавао, али с тим да не можемо имати исте погледе, он је далеко више страдао од мене у свему томе, у смислу тих сукоба, те илегале, то је трајало добрих годину ипо, две дана између Срба и Хрвата. Сад ја сам трчао за послом својим, нисам директно, стално сам био ван простора, човек је био тамо, сретао се, доживљавао и неугодности, не желим да то правдам, али мислим да није разумео, да је био превише унешен у тако шта, а кад тад се заврши и ја сам то знао, не њега, ја сам њих пуно људи упозоравао будите стрпљиви, немојте, водите рачуна шта радите, стаће то један дан, то се мора довест на чистац ко је шта радио.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: А само ми реците о ком Зорану причате?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Причам о Зорану Вукшићу.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Пошто је и Мађарац, па да.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па добро Мађарац је био брат од овога млађи, он је био у полицији он је чак далеко горе поступао, он је био школован полицајац, он је то морао знат исто ко и ја. Рецимо Вукшић то није морао знат, човек цивил, мисли рат је, а овај је то морао знат и те како.

Адв.ПАВЛЕ ЛИТРИЧИН: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, били сте полицајац, долазили сте и у то време, говоримо сад само о времену август '91., до краја године, '91.године, да ли Вам је познато како је организационо функционисао тај МУП, СУП у Белом Манастиру? Које организационе јединице је имао и ко је био ту од старешина?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па с обзиром да сам почео 19.12., радити знао сам и у самој организацији, кажем ја сам био у контакту с људима, разговарао, звали су и мене, и добрим делом су ме разумели кад кажем разумите ви мене, не могу ја данас сутра ја очекујем мир и да кренем радит, 17 радника имам за вратом, лепо зарађују, и сад ћу се ја вратит у полицију, мислим то ће проћи, кратко. Па знао сам све ко је у Хрватској, иначе радио сам тамо две године у Загребу и осам година у Белом Манастиру, значи секретаријат као секретаријат покрива подручје општине Бели Манастир, у оквиру секретаријата имате не знам Станица милиције Бели Манастир, Дарда, Станица милиције за граничне послове, и нешто је било као и Станица милиције за саобраћај, али то је било у оквиру Станице милиције Бели Манастир колико ја разумем, организирали су дежурну службу, интервентну бригаду, имали су командира и начелник те службе, па секретар, и имали су оперативу са шефом оперативе на челу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас још један пут подсећам да Вас питам само за период август-децембар '91.године?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па они кад су ушли, мислим да је то било 23., 24., након дан, два како су ови побегли, то формирање, они су фактички јединице и

поdjелили, тако и имена, е сад није то могло одмах заживјет, није то, није сад ту било ни кадра, ни људи, ту је била велика навала и ко зна каквих људи, са којих страна, знате, није то одмах, јел после како су долазили људи из Осијека, из Славоније, избегли из Загреба не знам, школовани полицајци, тамо је било у једном моменту 30 факултетских образованих полицајаца, то је био можда најјачи СУП тада у тој држави, е тад је то све више и више заживљавало, сад се то стављало у оквире, у почетку је то био велики проблем, зато што, био је проблем илегале, знате, паметни људи, зрели се склањају, искусни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у то време функционисало тужилаштво и СУП, подсећам август-децембар?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не, не, не, није то ни могло одмах заживјет, ја мислим да је прва пресуда у дванаестом месецу, ако су нешто и радили, радило се, оперативно је, скупљало се, али знате како, нису то мирна времена, имао сам ја и конкретних проблема у том случају кад оперативци раде, пишу информације, код нас је биљешка једна врло основан докуменат јер отале све креће. И ја кад сам дошо конкретно Зdjеларевић ми се жалио, па каже Мирко видиш ти шта они раде, они неће потписат докуменат, ја одем тамо прегледам, ко зна колко биљешки нема потписа, па цабе, ти немаш трага, немаш од кога човека да кренеш. Одем у оперативу и питам људи па шта се дешава, зашто, па каже рат је, па не смемо потписат, па знаш какве су околности, па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажете није било тужилаштво, није био суд, а ја само да Вас, ако се сећате потсетим то, знамо из овог и из других предмета, у то време суд и тужилаштво су излазили на око сто увиђаја, јер је у то време око сто људи убијено на осамдесет и нешто подручја општине?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па је, пазите, да је то сад континуитет који функционише, онда је у реду, кажем ја они су сви нешто се уформили, поставили нешто људе, како су били кадровски опремљени, екипирани, то је врло спорно. Да су они излазили и радили то је чињеница, али да се могло истовремено поступат, случај за случај јако тешко, не верујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја сам Вас питао само да ли знате да ли су они организационо постојали и да ли су функционисали на било који начин?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па могуће негде да су од десетог месеца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли имате непосредна сазнања или у контактима са Зdjеларевићем и тим руководиоцима у СУП-у, да се ипак дешавају неке недозвољене ствари, почев од противзаконитог привођења људи, саслушања?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Како да не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Малтретирања па и убистава?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па познато је било, познато је било кажем, свашта се дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли Ви ишта конкретно, то рекли сте из прича било је познато, знате ли Ви конкретно шта се дешавало, да ли су ту људи довођени, привођени, малтретирани, тучени, да ли је то био неки затвор доле, притворска јединица или већ?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесте, довођени су, била је та притворска јединица која је била редовна у нека мирна времена и користили су још једну просторију, то је сутерен, овако можда су прозори, од 70- 80 центи, ја сам на пример у тој просторији осам година радио, дођем као полицајац с терена, пишем, значи не морам палит свјетло, значи то је дањско свјетло, то је једна уредна просторија, ту су људи били, колико су малтретирали, шта, не могу рећи. Имао сам неколико случајева тако дођем, дођем тамо и Бранко конкретно, он је малтене био ко кључар, Хрњак, одвео ме четири, пет пута доле, чисто одем из радозналости, као метили су заставу па терају га не знам да прође, нисам дозволио преда мном да неког ударе, то не би никад ни дозволио, јер човека затворена, везана ту, то не може бити. Не знам по застави тој да ходају, не знам да пјевају неке четничке пјесме, тога је било и тих размјена. Било је ту и чудних случајева, забуну прави, што су малтене више ти сеоски штабови похапсили и довели него полиција. Знате како, село ко село има неки свој штаб, они знају да је тај Усташа, они доведу рецимо три човека, и сад они кажу рецимо кад обаве разговор оперативци па кажу немамо шта, нема нешто значајно и он каже ја не смем кући, оставите ме ту, оће човек бит ту, е онда се возило не знам у Јагодњак, па размена, возило се у Мађарску, питају хоћеш у Мађарску, натоваре комби, оду људи у Мађарску, било је време разилажења, није се могло опстат на једном месту заједно, морало се тако функционисати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Према подацима из списка на десетине људи су ту привођени, према њиховој.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесу, јесу чињеница.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Према њиховим подацима, тих људи, све су то цивили. Да ли су ти, доласци тих људи, та њихова привођења, саслушања, да ли су на било који начин службено евидентирана у списима тог МУП-а које сте Ви евентуално видели или нисте, или сте чули да се тако нешто ради или?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: То не могу тврдит да сам видио, али знам по логици ствари да дежурна служба мора перманентно писати ко је доведен, које је приведен, ко је затворен, мора водити рачуна доле о њему шта се дешава, одњет му воду, не знам храну, закључат га, откључат га, то мора бити. Сад да ли је стриктно то тако поштиван, то би више се могло можда сад наћ можда у Хрватску јер они су склонили те документе, нацрт документације, ко је кад доведен, ко га је довео, зашто га је довео. То мора бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Много тога мора бити па није, није било.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па само знате, кад кажете цивили тешко је сад нама баратати појмове цивили и недужни, јер код нас годину и по дана трају ти сукоби међу нама, па ми нисмо се смели кретат, па ми смо страже држали. Дању се поздравимо, а ноћу богами не иде, нико не излази, па чак су увели полицијски час, па ми смо, па на крај крајева сви Срби руководиоци су смењени, народ је добио отказ, то је ишло се на сукоб, ми смо претресани, терају те да легнеш на цесту, дигнеш руке, наслониш се на, чуда смо доживљавали и на крају кад је тај Стојковић 02.07., убијен човек на правди бога, а већ смо имали информације шта се дешава у Вуковару, шта ће Срби и они се почели по мало организовати. И једноставно дошло је до сукоба, зато кажем ту је можда Зоран Вукшић далеко

највише и страдао и тако тих момака који су били храбрији од мене или можда неки други и они су то далеко теже преживљавали од обичног свијета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли под том храброшћу и подразумевате кад доведу некога из куће, стрпају доле и онда почне физичко малтретирање на улици, било где, да ли је то храброст?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: То није храброст, то је глупост некаква, то је незнање можда пре свега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је то десетине и десетине случајева таквих, шта је то онда?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па знате како Барања је мешана, ту је било негде око 15-16 хиљада, једни, други, трећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Ви сте полицајац, ја Вас питам чисто јер знам, можемо сви разумети, био је рат, свашта се догађало и на почетку с једне стране после су други узели власт па су почели слично и томе да раде. Ја Вас питам као полицајца како се иде и по ком, ко даје наредбу да се иде да се одређено лице приведе, како се према том лицу поступа, да ли се о обављеном разговору ако је било основа прави некаква службена евиденција о томе и шта бива са тим лицем када се заврши са тим разговором и да ли се при томе та лица смеју тући, малтретирати, шта све може да се ради?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Видите, Ви сад мене питате за тај најкритичнији период кад још трају ратни сукоби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се извињавам, питање је потпуно отишло ван контекста свега овога, не тражим ја одговор на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да не улазимо више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него само да ли је Вама познато за било којег оштећеног или за било ког од ових момака да су учествовали, извињавам се, не момака него окривљених, да су учествовали у неким од тих радњи, незаконито привођење, малтретирање или томе слично. Да ли Вам је то познато или?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не могу тврдит то, не, појединачно сад за неког од њих то ја не могу тврдит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите одбрана.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добар дан господине Стригићу. Када сте Ви почели да радите у полицији?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Мислите пре рата први пута?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Први пут?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: '76., 01.07.'76.године.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: И радили сте?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Радио сам до 01.08.'78. у Загребу, од тад сам радио до '86., 01.09.'86. у Белом Манастиру.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А чиме сте се бавили до '91.године?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Приватним послом, имао сам прво један мини маркет, па сам затворио, отворио сам производњу и шивање конфекције.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Када сте се вратили у СУП '91., у дванаестом месецу, јесте ли тада засновали поново радни однос?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па нисам у том правцу био заинтересиран, служба као служба нормално завела ме и не знам неких седам месеци су ми то и уписали, некакав стаж и тако, више сам био, видио сам заиста да се отима и право да Вам кажем Рашо ме разумио да немам потребе да се вратим, ал у једном моменту када се десила та акција тамо, то тако, могућности неког страдања тог народа онда је малтене закуко, ти около ходаш, зајебаваш се, видиш да нема људи, требаш ми, ајде дођи, па кажем Рашо није проблем, кад треба, иди задужи тамо и дођи код мене, ја одем задужим униформу дођем, каже ајде молим те сједи, био је доста развучен у смислу општине, војске, не знам сеоских штабова.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Ког Рашу, помињете Рашу, ко је Раша?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па Радослав Здјеларевић секретар.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Раша, добро.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Каже ајде молим те иди на те координације тамо, морам бит присутнији овде, свашта ми се дешава, не могу их испратит, знате то су били више договори и како ће се, шта ће се, и кад ће се формират ово, кад ће се ова власт, онај штаб развластит, не знам у селу, тако, било је такво стање, било је хаотично, не можеш то направит за три месеца да све функционише.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, да ли то значи да сте Ви и пре овог 19.12., када сте дошли, већ сте били присутни у СУП-у?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Био сам присутан, па шта, не ради се, нико нигде не ради, негде морам бит, сад сам овде, сад сам онде, чекам неће ли то проћи, веселим се проћи ће сутра, прексутра, неће то, идем ја нешто радит своје паметно и на крају све прође пет, шест година, ето тако, и ево сад већ петнаест.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми тада када се формирао СУП на ком радном месту сте били запослени, шта сте радили?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Хоћете рећи 19.12., кад сам се вратио, '91?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Тако је, тако је.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па није то било неко стриктно радно место, него једноставно Рашо каже Мирко ајде молим те замјени ме ту и ту, морам бит присутнији овде, ето тако некако, па сам ишо не знам у сеоске штабове, обић шта раде ноћу, дању, контрола, ако се нешто појавио, искрсне, ето деси се убиство, одем на лице места, онај тамо ухапси неку дјецу одем ту дјецу да ријешим, одем у општину, свако јутро од осам не знам координација са војском, са, ето тако сам нешто радио, договарао, људи су ме уважавали, био сам увек искрен, оно што сам мислио то сам и реко, ето тако.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: То што сте говорили о тим пословима јесу ли то послови које ради оперативна служба, оперативци или интервентна, ко обавља те послове?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па то у мирнодопском времену нема тако неко место, то би обично требао да ради секретар, значи он је тај који води СУП, он је техничко лице и он то мора, али верујте дошло је и до замора, немож ово, немож оно, овде се дешава неке чудне ствари па чисто како да кажем, ето неки стручни сарадник или како би реко, шта сам радио, нисам му био помоћник, нисам имао такво радно место, ишо сам свако јутро у општину на састанак, ишо сам код

војске кад треба на некакав договор, у сеоске штабове, ето кажем то сам радио, нешто где је он требао отић ја сам ишо, уз његово пуно уважавање и поверење и нисам то изигро ни до дан данас и мени је то драго.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли познајете Зорана Вукшића?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Познам човека.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Како га познајете и од када?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па познам га доста дуго пре рата, познам га као доброг пријатеља од мог пријатеља Миломира Петковића који је радио са мном у СУП-у, они су били људи ловци, држали керове, били добри другари, сретали смо се, познам га као врло честитог човека. И самим тим што је био ловац знам да је имао и дозволу на оружје, мислим он је био чист и код државе и знамо га као честитог и вредног.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: У каквим сте односима ви били са Зораном Вукшићем?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Био сам, па тако, познамо се, здраво здраво, како си, шта радиш, станемо, попричамо.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте били у неком сукобу?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па није то сукоб у смислу сукоба, свашта се дешавало, није то сад сукоб да ја и он нешто директно имамо, тако била је нека инцидентна ситуација, али то није био неки, то смо превазишли.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Код истражног судије је овде Слободан Стригић говорио о том инциденту који је настао и он у својој изјави каже да је Жути тада Вама претио и рекао је добро Стригићи неће се на томе завршити?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па добро, било је то у револту, сад знате како, дошо сам у неку ситуацију ђе је човек везан, пребијен, и сад не знам, ја сад не могу казат Жути ово или оно, извади пиштољ, нагне човеку над главу ја сам отео пиштољ и ударио га, отео сам му нож, истерао га из те просторије, кажем немој то радит човече, и мени је драго што сам ја то урадио, да се разумемо, ја бих то урадио у сваком моменту, а то се не сме направит, ето ту је можда био револтиран, али ми смо већ након пар сати причали, разговарали, шта, да ли схваташ да то не смеш урадити, с тим да опет кажем, ја не знам шта је његова крајња намера била, ја нисам мого чекат намјеру, дал је он хтео да заплаши, дал, не знам шта се дешавало, али ето то је била једна инцидентна ситуација и била је у холу исто тако једна инцидентна ситуација њих пет, шест је било, то је негде тако око 01.септембра, ту су, то су ти почетци.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли могу само да се вратимо на ову прву ситуацију па ћете после то. Пошто се ово односи на Владимира керамичара, да ли је Вама познато Владо керамичар?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па Владо керамичар тако су га звали, па познат ми је човек.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Је ли тај сукоб настао због њега, је ли он био присутан?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па он је био тај који је премлаћен, па није нешто због њега, небитан је он, битно је било да не треба га тући, не треба човека везана.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, Слободан Стригић је овде такође изјавио да сте га Ви разоружали и одвели негде у неку кућу у подрум код «Ремонта». Јесте ли Ви имали та овлашћења да разоружате људе, да их приводите и тако?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Кога, тог Владу?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ту битангу? Имао сам право, имао сам право.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А где сте га тада одвели?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па одвео га је покојни Илија Ђурковић и Ранко Јовановић, имао сам право пуно, јер десило на 12.07., Петровдан, ја кажем ја сам радио од пет сам устајао, у 11 сам легао, нисам стигао пратит ситуацију, звали су ме накакав СДС, неке прилоге су скупљали, давао сам, Милан Прусац и он је неке прилоге скупљао, давао сам човеку, у том предсукобу, и сад Срби ко Срби се договорили да истакну заставу српску, добро истакли заставу и ту се мало нешто издешавало, неке гужве, седео сам у «Вардару» на пићу са два, Бранко Пишчевић, Никола Ђорђевић и пошо сам кући, и идемо лепо дођемо до краја корза, сад Бранко треба отић тамо, ја требам вратити се кроз један пролаз, куд ћу, поздравим се ајде здраво, и како сам се окренуо иза мене неко стругне и побеже, и ја сад кажем Бранко шта је ово, он каже то је изгледа онај керамичар, па реко шта сад, каже пратио нас је, реко што има тај мене да прати, ја сам слободан грађанин и први пут кад сам га видио, знао сам га, на крају крајева зна се ко је он био тамо.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, сад ми реците, то се дешавало када сте га разоружали у ком месецу, да ли се сећате?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: 10.08.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Десети?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: 10.август.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Сада сте изјавили да га је касније привео Илија Ђурковић?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па одвели су га, каже, хајде да га испитамо, пошто је он био нешто тамо важан, некакав, после су му нашли да је неки командант «зенги» постављен, није хтео да ради вероватно свој посао, па ишао је не знам, на неку обуку, са тим неким Бандовом, они су нешто давили жицом, ножем, плашили народ, како да кажем, алергичан сам знате, плашили, сада треба га се плашити, зашто, шта има да хода за мном.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Зато Вас питам, зато што је данас сведок Ђурковић изјавио да је његов син у априлу месецу добио отказ и да у јулу месецу није био у радном односу?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Дао је отказ, није хтео да носи шаховницу, дао је човек отказ, није био једини, било их је преко стотину Срба, шта ће, били су под притиском, некакав притисак је био, нису то хтели прихватити, не би ни дан-данас, тако размишљајам.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте Ви имали још неки сукоб са господином Вукшићем, малопре сте хтели нешто да нам кажете?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не директно, не директно са њим, више је ту био тај Мађарац, деси се да дођемо у тај њихов хол, њих пет, шест, Миленко Пријић

или како се већ зове, човек дотера, било је једно осам аутобуса, значи шофери из не могу се сетити како се та Осијечка фирма зове, «Славонија-транс» ваљда и виде шта је, пуца се, бежи се, разлаз се прави и узму људи аутобус, дотера кући, паркира, сутра не може на посао, шта ће он са аутобусом и како је то све пукло, формира се нека власт, треба ти, отерају тих, осам аутобуса на аутобуску станицу и сада се нађе екипа, пошто има у свим тим забунама тај најновији који је можда имао десетак хиљада километара што је вредност и данас, 200.000 ЕУРА, ко зна колико, отерају у приватно двориште и човек дође код дежурног у полицију и каже, молим вас, зашто је мој аутобус склоњен. И ја сада наилазим на ситуацију да тај Мамула који је тај аутобус отерао тамо, као он је нешто из штаба, не знам неког сеоског, овог човека хвата за прса, удара о зид и ја га отерам одатле, кажем, пусти човека и нешто се чудно десило, не знам зашто, знам по причи да су имали сукоб као та станица милиције од Мађарца и та специјална, једни друге су прозивали, лопови, краду, ко краде, та марица и тако даље и тај млађи Мађарац, Зоран, извадио је пиштољ на мог брата, а Векац, чини ми се да је он уперио опет пушку у овога и ту је дошло до разлаза, бежања и онда сам ја са тим дежурним завршио и кажем, молим те, јер види дежурни, би радио, не би радио, боји се нечега, кажем зашто не радиш свој посао и онда су они проверили, брзо вратили аутобус на своје место и каква крађа, какви, али нисам могао спречити. То су тако били неки сукоби који нису нешто велики, али довољни да мислите шта Вам човек може у датом моменту направити и видите шта се десило.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Док сте били у полицији, да ли је неко долазио код Вас од припадника хрватске националности да се жали конкретно на Зорана Вукшића, да има проблема са њим?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Пре рата или у току рата?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: У току рата?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па није.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је неко конкретно дошао код Вас и тражио помоћ, заштиту било шта?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Добро, ако мислите на тај службени део када сам почео радити, не, то је већ доста било смирено, балансирано, ништа се није дешавало, тај први вал је прошао, ово што је било замењено не знам, то је замењено, није то више било таквих ситуација, то је већ неком колотечином кренуло, доста се лепо функционисало. Имали смо проблема мало, проблема, мислим проблема, тако је то било, ето то што сам рекао конкретно, убију Србина тамо из Славоније, хаос, ми похапсимо шест људи и одведемо у Сомбор, штаб, војска залегне да се задрже, они нас зову, каже, јесте ви нормални, то је друга држава, пустите људе, мислим, није то било тако једноставно, а ето хвала богу, некако се то измечовало, не кажем, није се требало десити ништа од свега тога, али морате знати да смо годину и по дана у сукобу једни са другима и нема ту невиних, нема ту цивила.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Окривљени Слободан Стригић је овде изјавио на главном претресу да оног дана кад је дошао код Вас у Сомбор, да када је испричао шта се десило, да сте Ви тада изјавили да је све то потекло од

породице Ђурковић, да сте то Ви коментарисали, да је добро остао жив, уствари извињавам се, да је све потекло од породице Ђурковић.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не, не, то је била можда нека претпоставка, али тог момента и нису баш знали шта су се ту тачно дешавало, после смо сазнали, ја сам чика Бошка видео након седам, осам дана када сам дошао у Барању, није ни њему баш било јасно све о томе шта се десило, он је испратио тај разговор, били су код њега али није могао тврдити шта је било и десило се.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја Вас питам када је он дошао тог јутра код Вас и када Вам је испричао шта се десило, шта сте Ви њему рекли?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па кажем, чим је било око Каранца таквих дешавања, то је могућа варијанта, да се тако шта, јер како да кажем, то је био један велики догађај, тежак за Србе, ту се вртело од војске, полиције, свештеника, владика, питај бога, долазе људи, врте се, свако свашта паметује, препричава, како да кажем, једноставно не можете се спасити од тога, човек дође, изрази саучешће, седне да попије кафу, ракију и крене, не знам, ја ћу ово, треба оно, то је био један, тешко сада чим кажу где је та кућа, то је све близу, могао сам закључити да би тако шта могло бити.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: На основу чега сте Ви закључили да је то потекло од породице Ђурковић?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Сада Вам кажем, ту се скупљало, од-до, од војника до генерала, од попа до владике, знате, дођу људи, врте се, попију ракију, свашта нешто, нисам за ове људе ни знао да су били тамо, нисам ни претпоставио.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: За које људе, извињавам се?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па ови што су били код чика Бошка тај дан у кући.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ко је био код чика Бошка?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Добро, знам опет после, накнадно, јер ја не знам шта је било, значи био је Вукшић, био је Хрњак и био је Зоран Мађарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао, од кога сте то сазнали да су они убијени?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па рецимо Патаки Ласло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте рецимо него ко је рекао. Рецимо може да буде широк појам.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Рекао ми чика-Бошко на пример након 7 дана кад смо каже тако и тако се десило не зна шта он не зна крајње, ја сам знао крајње, кажем пусти деда немој да причаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он рекао? Шта су они причали код њега у кући? За шта су дошли? Да ли Вам је објаснио?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Деда је покушавао избећ тему правећи се да неће да учествује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему да учествује? Нико да ми каже у чему да се учествује? Сви причате треба да се учествује, нико да каже у чему.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Покушао их је одговорит да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Да не ликвидирају ту фамилију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: И чак им је рекао немојте тај један од тих је ожењен Српкињом и кад их је упозорио на то, као немојте бар њега, оставите човека. Каже нећемо ми њега оставит па да се он свети после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да уопште о томе није разговарао.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па добро није човек разговарао, гледао је да побегне од свега. Чује – не чује, пробао је утицат, није могао утицат. Шта, они су за њега полицајци службено дошли, откуд зна какав би то налог био да тако шта треба. Они дођу кажу треба одвест а он не зна шта треба у крајњем бит. Ето деси се тако шта се деси.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Шта сте Ви радили након разговора са окривљеним Стригићем када сте сазнали да се десило убиство? Шта сте Ви конкретно урадили?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ништа, рекао сам лези ту смири се, одмори се, није био за ничега, куд ће сад такав, шта да подузме. Осто је ја мислим да је био 2 дана, после тога кад је отишао рекао сам конкретно свом командиру Јарићу, пренеси, реци му. Ја знам зашто сам рекао Јарићу, ја сам са човеком радио, ја га познам мој командир, школован полицајац, прави криминалиста, он зна шта треба даље радит.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте Ви разговарали и обавестили Радослава Здјеларевића о овоме?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Нисам тада, нисам тада. Сматрао сам, пазите ја сам се виђао са њима свима и чим је он рекао ја видим да се то ради и нормално да сам подразумевао да људи раде, шта сад ја требам некога обавештавати јер знате истрага не мора бит готова за три дана, макар је све познато. Ко зна зашто се нешто одгађа или прикупља још и шта треба да се реши.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Па Здјеларевић је био секретар СУП-а.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесте.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је Ваша обавеза била да њега обавестите због таквог стања.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Нисам ја њега тако често тих дана виђао јер није баш било угодно сваки пут трчат код Здјеларевића, ипак је он секретар има цивилну службу за то сад ја.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, али овде је извршено убиство, овде су четири лица убијена, због тога Вас питам да ли сте имали потребу да разговарате са њим, да пријавите злочин и да се то осветли.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ја сам се често виђао са Јарићем зато што је он био у покрету на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам Јарић рекао да му је Стригић саопштио?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесте и кад сам га питао шта ти, каже ради СУП добро, ја сам сматрао нек раде људи, шта раде има шта раде, прикупиће, поднеће пријаву, поступиће по томе, то је цели један поступак.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Кад сте се интересовали за тај поступак да ли је покренут, да ли је вођен, да ли су ова лица приведена?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не, не, нисам шта би сад кад је тамо радило 200 људи, од тога 13 оперативаца-инспектора шта сад ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато да ови Чичкови нису нађени двадесет и нешто дана, док их нису нашла ова двојица. Значи, нико није пријавио, како то нико није знао где се они налазе? Ако кажете Јарић је знао, Здјеларевић је знао.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па сад дал су они питали не знам где, шта, куд, вероватно су и знали где, и рекли су изволте и неко је морао отић на лице места и установит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није нико отишао двадесет и нешто дана.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Е па сад то је већ. То је сад нешто што је.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јел можете то да нам објасните? Зашто то нико није урадио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, не може он да објашњава, није он био присутан.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Рекао сам један детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може он да објасни то.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Рекао сам један детаљ кад сам дошао кад ми се Раша жалио да има проблем биљешка ја сам ишао у ту оперативу, ту је било 5-6 људи, то су све озбиљни људи попут мене. Кажем шта се дешава? Како је могуће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не ширимо причу. На конкретна питања, овако ћемо ширити причу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: По изјавама појединих сведока конкретно Милорада Обрадовића још у то време значи 91.године, процесуирани су неки поступци чак је ухапшена и породица Бољевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али он је тек од 19.12. почео да ради, па био је ту али није радио то је исто као када би било кога питали ко је био у, шта се дешава.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па добро знам нешто драстично убили су не знам 19-20 људи, то је било цело хапшење, бомбе бацале се не знам. Јесте, то се десио тај случај то је баш било нешто, како се отело контроли да буде, да ли се могло ић у два села, побит толики народ, откуд знам. Само далеко тога је више било по селима и по штабовима него у самој полицији. Није баш нико трчао превише у полицију са информацијама.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Илију Ђурковића рекли сте да познајете.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Како да не, радио сам с човеком и пријатељи смо и познајемо се.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: У изјави коју је Слободан Стригић односно приликом суочења са окривљеним Вукшићем он је рекао да није био баш у добрим односима са Илијом Ђурковићем и за њега каже да је бахат човек.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па шта значи није био у добрим односима, знате Слободан је мој брат, он је 10 година млађи од мене знате тешко је сад неке односе са неким ко је толико млађи, бахат човек. Па тако, држао се официрски се држао, био је храбар човек и сад.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Само термин бахат ако можете да ми објасните шта.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па знате сад можда човек помисли, ја наићем кажем му здраво, он нешто замишљен, старији не види рецимо млађег човека да је прошао, прође крај њега, каже види прави се важан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад причамо о нечему што уопште није.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па ето тако је, да. Шта сад значи бахат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Важно за овај поступак да ли је био бахат или није?

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Па тај термин се доста користи, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, разни термини се овде користе, не може он да даје објашњење за термине, то можемо сами да утврдимо.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па шта значи бахат то не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неко конкретно питање? Хајдемо конкретно питање. Да не ширимо.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ја се унапред председниче извињавам ако сам случајно једну реч која ми је битна погрешно чула. Овде данас када сте препричавали тај догађај који Вам је говорио Ваш брат, у једном моменту сте рекли да је Стригић рекао како је чуо један чудан звук који никада није могао да дешифрира, неартикулисан, да му је пришао тада Зоран Вукшић и рекао «нисам га добро заклао». Јел сте Ви то сада рекли?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Нешто у том смислу као нисам га добро, не знам шта, нешто у том смислу.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Јер ја сам чула реч «заклао». Ја сам записала то, та реч видећемо на транскрипту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо на транскрипту.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: То мене само интересује јел сте Ви то данас изјавили?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па нешто тако, јел пазите прво кад су га одвели није се чуо пуцањ, нешто се с њим морало десити а сад.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Видећемо на транскрипту, просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да нисам чуо да ту реч, да је завршио.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро. Моје питање јел Вам то рекао?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Слободан је више рекао у том смислу да није чуо пуцањ, не зна шта се с њим десило.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не, али кад му је Вукшић пришао и рекао «нисам га добро».

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Пољубио га и рекао у смислу као немој се плашити, е сад да ли је закло или нисам га, нешто рекао да није добро и каже пољубио га, то је каже за нашег брата и нешто у том смислу. Без обзира сад шта то значи да ли је или није.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Још само једно питање. Да ли Ви познајете Бошка Ђурковића?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Познајем добро човека.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: У каквим сте односима задњих 20 година? Да ли се виђате?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: У добрим односима. Како да не.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Јел се посећујете?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па виђамо се редовно. Он код мене дође ја код њега између кад год нађем прилику, кад идем из Босне свратим код те фамилије, они кад иду у бању дођу код мене. Мислим, тако се све издешавало како се издешавало и неки односи трају. Мој отац је био добар са њим, ја сам био добар се његовим сином и то траје до дан-данас. Е сад.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Јесте ли са њим контактирали везано за ово данашње сведочење?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па причамо о свему, био сам можда прошле недеље и тако, деда јел си позван? Позван, па шта причали смо нормално.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени има ли питања? Изволите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Окривљени Вукшић Зоран. Други дан кад је Слободан Ваш брат дошао у Сомбор с којим аутом је дошао?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Са «Мерцедесом» белим миника.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У то време који сте Ви ауто возили?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ја сам имао жути онај «280 С» како су га звали некад «Американац», имао сам четири аута, имао сам «Пасата», имао сам «стојадина», имао сам нов, могао сам којим сам хтео. Иако је чешће жена користила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дали сте одговор на питање.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се сећате кад су почели долазити из Хрватске хрватски полицајци? Које године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите према Белом Манастиру?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У Бели Манастир и на погранични дио.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па они су већ 90-те имали план какав су имали, Србе су рачунали да ће откачити.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам мислио на то, него 95-96 кад су почели долазити?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: А мирна реинтеграција? Ја сам одселио до 15. јануара 96. јер сматрао сам да је то завршена прича што се тиче нас тамо, они су значи тај период имали. Ови су имали 6 месеци заједно су радили, приоритет су имали Срби одређених послова, након 6 месеци Хрвати, значи да су 1.7. или 1.1.97.године, већ преузели комплетно СУП.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јел можете одговорити да ли се сећате дана кад сте Ви и Кељдменац Јапа из Чеминца, Козарца, одакле код општине се срели са мношћом кад смо се поздравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које то године?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: 96.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: То сам ја био.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, не, не ти господине Стригићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само молим Вас без разговора, само питање чули сте питање.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не, не, врло јасно ћу одговорити разумио сам. Ја сам са тим човеком био кућни пријатељ и ми смо се 91. на онај Ускрс кад се десило на Плитвицама растали тако што он ме позвао на Ускрс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само питање да ли сте се Ви срели са њим 96?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па да појасним тако смо се растали без речи и тај човек кад је долазио у Барању он је заиста по неколико људи поручивао да би волио да се са мном сретне, да се видимо, ја нисам хтио и сад на инсистирање рекао сам нека кад ја дођем у Осиек срешћемо се. Значи, нисам уопште желио да се сретнемо, нема потребе. Зашто? Што би се сретали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте чули питање?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ма не, не, ма какви. Нисам уопште, нисмо се срели нити ми је тај човек био интересантан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да се нису срели.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не, нисмо се срели ја и ти и Кељдменац. Нисам се с њим уопште срео а ја и ти смо се сретали три пута недељно.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли се сећате кад смо први пут Ви и ја кад сте ме упознали са Бошком Ђурковићем?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ух, то ми сад тешко да се сетим али мислим да смо се сви знали и мислим да је чика-Бошко сад дал сте се директно знали али мислим да је он радио са твојим братом и познавао те је, а сад шта значи упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, да ли сте Ви њега упознали са Бошком Ђурковићем или не?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Овако да смо се негде срели и подздравили и тако, али што бих ја тебе упознавао, ми смо се мање-више сви знали тамо, није то спорно. Знали сте се ви и без мене. Не верујем да сам ја нешто треба ту упознавати.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: 91. значи били сте у СУП-у, долазили сте тамо, нисте активни били?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Да.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Али сте били у контакту са Здјеларевићем, Јарићем, Мађарац Душаном, покојним.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Са Мађарац Душаном нисам био пуно у контакту.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: ... **Јовановић 02;17;58** Светиславом?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесам, јесам, с њим сам радио.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Покојним Костић Радославом?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: С Радославом нисам био у контакту и нити би желио. То је била друга струја, ја сам такав човек попрек и с ким хоћу-хоћу с ким нећу-нећу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Има још питања? Изволите Хрњак.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Не мораш завириват, познамо се. Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мора да се представи да би могло у транскрипт да уђе име и презиме.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ви сте овде рекли да сам ја Вас водио доле у подрум.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Четири-пет пута.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Није тачно господине Стригићу.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Бранко, ти си кључара изигравао тамо. Немој мене уверавати.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Сутерен је био под јурисдикцијом дежурне службе, ја сам радио у саобраћајној милицији код Воје Бertiћа, ако сте Ви нешто погрешили, мени је јако жао.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Нисам ја погрешιο.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: А сигурно од ових сведока из Хрватске колико их је било, ваљда би неко мене препознао да сам ја то урадио јер се ја нисам толико битно променио мислим да ме људи не би препознали. Ваљда би ме неко препознао и рекао «то је тај».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, питање да ли је он ишао са Вама?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Јесте. Водио ме најмање 4-5 пута, ишао сам више из радозналости да видим ако кога од људи познам одма би знао реаговат ко је, шта је, могао би ићи у правцу да им помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте ишли да их видите и да их познате како су они изгледали? Јесу ли били повређени?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па знате како, ако је неко 3-4 дана тамо у страху и није му јасно шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били, јесу ли имали повреде ти људи?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па не, не верујем. Не знам сада да ли је неко повређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете у страху. Какви су услови били тамо?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па услови, као да овде држите 5-6 људи такви услови. Чисте просторије, уредне просторије, ја сам у тим просторијама радио 8 година знате. Па ја сам радио 8 година у тим просторијама сваки дан сам ту радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Чисто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су биле сређене просторије?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: То је сутерен где је полиција радила. Ту сам ја радио 8 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ту људи било? Јел била гужва? Јел било мало?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па добро, нек буде, 3, 4, 5 не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нико се није пожалио да га је неко тукао, да га је ударио, да му је гасио пикавце?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па нису ти људи баш пуно питали. Сад ја сиђем више бацим поглед у смислу да видим дал кога знам, али мислим да је то било више са оне стране Барањског Дубошевца. Та села сам слабије знао, ја сам знао према Каранцу, Батини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па били су из Каранца, Белог Манастира.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па не, кажем можда је био неки 5-6 дана човек, али ја нисам тог момента био али кажем ја да сам кога познао ја бих видео о чему се ради, интервенисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте о томе разговарали са Здјеларевићем? Јел сте му рекли ови људи седе доле, какви су услови. Јел сте причали уопште с њим?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Шта да каже човек и он гледа кад се накупи број, штаб диктира да се скупе у Јагодњак, да се то размени да се тамо са оне стране Срби пусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули јел певао неко песме?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Певали су. И то Бранко викне «један» он пева ову песму, викне «два» он пева две, он «три» онај пева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све време Бранко био?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па како није. Ово што он тумачи то Вам и кажем, он је човек из Славоније дошао, њега нико није познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам Вам рећи да ниједан сведок није поменуо Бранка Хрњака.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Како ће га поменути кад га нико није знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су овде, видели су га.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ви сте били руководилац у СУП-у Бели Манастир, шта сте Ви предузели ако сам ја то учинио што Ви кажете.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Добро, ја сам 19.12. био.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Што ме нисте санкционисали ако сам ја.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па што би те ја санкционисао, једино сам ти рекао немој дирати људе, ништа више. Тог момента нисам био руководилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нећемо. Има још неко питање? Само да Вас питам. Кажете познавали сте Здјеларевића, ишли сте код њега. Јел Вам се Здјеларевић жалио некад да је имао неких проблема да му је прећено? Да се плашио за своју сигурност? Да му је угрожена сигурност, да је тражио подршку.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Није се жалио, мислим да није имао потребе, јер је човек руководио службом од 500 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па имамо његов исказ где каже да је имао проблема.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па добро, имао је проблема у смислу несигурности сви смо били несигурни разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао несигурност од стране хрватског живља него од стране полицајаца.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Е па добро, нормално да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то нормално у полицији? То ми сад објасните, да Вам Ваше колеге прете.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Ми смо годину-две дана свашта доживљавали, свашта је требало да се издешава, човек је то балансирао, пречио, забрањивао, подузимао корак контра да се не деси иако се тога пуно десило што није требало али максимално је урадио да то спречи и добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има још неких питања?

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите трошкове?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Па имао сам трошкове доласка, дошао сам аутом из Бездана, то је 200 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то што сте дошли колима ми можемо да Вам платимо само трошкове аутобуског превоза.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Добро. Одредите, не знам колико је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле долазите из?

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Бездана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бездан.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: 200 километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је 2.500,00 динара.

Сведок тражи трошкове за данашњи долазак у суд на релацији Бездан-Београд-Бездан.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се сведоку исплате трошкови од 2.500,00 динара, на име аутобуске карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Можете да идете.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Могу ићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Сведок МИРКО СТРИГИЋ: Хвала. Довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Данашњи главни претрес се одлаже. Наставак се заказује за:

14.12.2011.године, у 09,30, у судници бр. 4

Када ће се саслушати Јанус Милан, Бертић Ева, Бертић Вељко, Радомир Видаковић и Дражен Марин чије ће присуство обезбедити адвокат Павле Литричин.

Завршено у 12,07 часова

Записничар,

Председник већа-судија,